Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2301 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 30 sept. 1956

Citiţi în pag. IV-a
„Te salutăm, popor al Chinei noi!"
pagină specială consacrată celei de a 7-a aniversări a proclamării R. P. Chineze

Să asigurăm respectarea drepturilor legale şi a îndatoririlor tineretului muncitor

Fabrică de încălţăminte — feudă a bunului plac

La „Flacăra Roşie", întreprindere de încălţăminte din Bucureşti, întîlneşti în fiecare secţie tineret. De aceea nu poţi vorbi despre realizările obţinute fără să aminteşti entuziasmul şi dragostea cu care muncesc tinerii. Dacă în acest an planul a fost îndeplinit, dacă în primele opt luni economiile de piele sînt echivalente cu 16.941 perechi feţe încălţăminte — mărimi diferite — fiecare cifră cuprinde în ea munca neobosită a multor tineri. Lazăr Ioan, Verde Stela, Brăgaru Ioan, Ciuculescu Vasile, Stoian Nineta, Hîmpu Dumitru — iată numai cîteva nume care constituie mîndria întreprinderii.

Tineretul este o forţă — spunea zilele trecute cineva în fabrică — şi acesta este adevărul. Se spune destul de des că tineretul este schimbul de mîine. Şi acesta-i un adevăr. Dar mai puţin luat în considerare aici.

Dar ca să nu facem enigme din substratul adevărurilor, să pătrundem în amănunte.

DE CE NU SINT PROMOVAŢI TINERII?

Spuneam că planul de producţie a fost îndeplinit în fiecare lună. Acest succes se datoreşte eforturilor mari depuse de colectivul de muncă. Din cauză însă că munca nu este riguros organizată, de cele mai multe ori legislaţia cu privire la timpul de lucru este încălcată. Dacă ai da crezare justificării aduse de directorul întreprinderii, Gheorghe Gheorghe, ar însemna să acuzi tineretul că „nu munceşte", că „nu face faţă sarcinilor de plan". Nu acesta este însă adevărul. Datorită faptului că majoritatea maiştrilor, neavînd pregătirea necesară, nu simt întreaga răspundere pentru îndeplinirea cantitativă şi calitativă a planului, munca se desfăşoară în asalt. Aşa se întîmplă şi în secţia cusut pe branţ. Maiştrii Roşu Constantin, Neagu Androne, şi chiar şeful secţiei Dumitru Ion, reţin muncitorii să lucreze peste orele de program. Bineînţeles, ore suplimentare nu se plătesc, pentru a nu se încălca legislaţia!!

Tineretul este schimbul de mîine. Oricine din colectivul de conducere al întreprinderii recunoaşte „în teorie" acest lucru. Cînd se pune însă problema aplicării concluziilor care se impun, se găsesc destule „cauze obiective" care să justifice lipsurile.

Am vizitat de curînd întreprinderea „Nikos Beloiannis" din Timişoara. Şi aici muncesc mulţi, foarte mulţi tineri. Este demnă de relevat dragostea şi atenţia cu care sînt înconjuraţi absolvenţii, felul cum sînt ei promovaţi, potrivit calificării şi aptitudinilor, în munci de răspundere. Ştefan Mircea, inginer tînăr, este şeful serviciului producţie, Tirziu Dumitru — şeful serviciului tehnic. Printre maiştri găseşti mulţi tineri crescuţi în întreprindere.

Inginerul şef se ocupă activ de controlul calităţii...

La „Flacăra Roşie" există mai puţin interes pentru promovarea tinerilor. Există maiştri care au devenit prieteni cu tinerii, aşa cum sînt tovarăşii Banu Florea, Vătafu Ion, Balmoş Vladimir, Cota Ion. Alţii însă se feresc să destăinuiască tinerilor tainele meseriei, ca nu cumva aceştia să le ia locul.

Consfătuirea organizată recent de comitetul organizaţiei de bază U.T.M. pentru discutarea contribuţiei tineretului în producţie şi a felului cum se respectă drepturile lui legale a evidenţiat mulţi tineri fruntaşi. Cum se împacă aceasta cu declaraţia directorului că „nu avem tineri capabili"? Cu toate că Gheorghe Gheorghe obişnuieşte să spună, ori de cîte ori se vorbeşte de promovarea tineretului, „eu am ridicat în muncă pe inginerii Posea Ortansa şi Niculescu Gheorghe" (prima şef adjunct de sector, celălalt maistru) aceşti tineri şi-au ocupat locurile nu datorită bunăvoinţei directorului, ci a pregătirii lor profesionale. Odată cu inginerul Posea Ortansa a fost repartizată în fabrică şi inginerul Fica Agripina, un element deosebit de valoros. Această tovarăşă a fost încadrată însă ca maistru, în timp ce în posturile de şef al secţiei plan, mecanic şef, şef de sector la încălţăminte şi altele se găsesc oameni cu calificare necorespunzătoare. Nu poate fi iertat nici faptul că mulţi absolvenţi de şcoli medii tehnice îndeplinesc aici doar munci de birou. Aşa este cazul tinerilor Bulata Valeria, Toma Constantin, referenţi tehnici, Gheorghe Ecaterina, contabil la secţia ştanţă, Andrei Ion, folosit azi ca manipulant de materiale, şi mulţi alţii. De ce nu sînt ei încadraţi în munci calificate, direct productive, spre a deveni adevăraţi tehnicieni?

La „Flacăra Roşie" s-a încetăţenit obiceiul ca tinerii să fie mereu mutaţi de la o operaţie la alta, reducîndu-li-se în acest fel posibilităţile de calificare. In acest an au venit în întreprindere mulţi absolvenţi de şcoală profesională. Ei sînt mutaţi din loc în loc în mod just, pentru a cunoaşte mai multe operaţii. De ce însă se procedează aşa şi cu absolvenţii din anii trecuţi, care este normal să aibă un loc stabil de muncă? Lungu Nicolae este şi el mereu mutat de la o opera-

LIDIA POPESCU

(Continuare în pag. 2-a)

In legătură cu...

Profesiunea de chibiţ

Răsfoind ieri „Dicţionarul limbii romîne literare contemporane" am dat peste următoarea definiţie a cuvîntului CHIBIŢ: „Cel care asistă la jocul de cărţi al altora, privind fără să joace el însuşi". Pentru a exemplifica, definiţia e slujită de două citate din Cezar Petrescu şi Topîrceanu. Citind însă pînă la sfîrşit nu se deschide nici cea mai mică portiţă pentru lărgirea sensului; noţiunea de chibiţ rămîne astfel circumscrisă în aria îngustă a jocului de cărţi. Cum se poate? Să nu fi înregistrat limba romînă literară contemporană bogăţia de nuanţe pe care însăşi viaţa o adaugă noţiunii? Doar de multă vreme a părăsit chibiţul modestul său rol de a fi un simplu al cincilea la o partidă de poker. Nu există pădure fără uscături, stup — fără trintor, îndeletnicire omenească — fără chibiţ.

Dar, a nu fi confundat cu leneşul! Leneşul e vădit pasiv, e apatic — cel mult cere „posmagi muieţi". Chibiţul în schimb e activ, veşnic aferat, competent, superior, în ofensivă, cîteodată sceptic şi blazat — dar pururi agresiv. Tocmai aceste calităţi l-au scos din anonimatul jocului de cărţi şi l-au propulsat spre acele activităţi unde „miza" e incomparabil mai mare. Evoluînd spre rafinament (tăria acizilor sporeşte prin concentrare), chibiţul a ajuns primejdios. A devenit, cum s-ar spune, chibiţ profesionist.

Inainte de orice, uluieşte prin competenţă. El, care nu s-a învrednicit nici măcar să înveţe notele de pe portativ, e dispus — în pauză, la concert — să-i dea solistului lecţii de pian. Corijent la limba romînă, găseşte greşeli de gramatică lui Eminescu. Cel puţin în materie de sport, e un spirit realmente enciclopedic. Ştie şi cum o chema pe străbunica lui Ozon, iar la meci — deşi în viaţa lui n-a citit regulamentul de fotbal — îl dezaprobă pe arbitru la fiecare decizie. La sfîrşitul partidei, îţi şopteşte complice că el prevăzuse rezultatul, deoarece ştiuse cu o săptămînă în urmă că meciul fusese „vîndut".

E drept că prima categorie [illegible] refuză categoric să participe la G.M.A. In schimb — cînd vine vorba despre Iolanda Balaş — numele familiar şi degajat „Iolii". Toată viaţa lui n-a citit nici măcar bruma de volume prezentate în bibliografia concursului „Iubiţi cartea", dar se încumetă la observaţii subţiri de stil [illegible] la „Capşa" [illegible] marginii, la studiul pur informativ, chibiţul n-ar fi decît agasant. Chibiţul însă nu se mulţumeşte cu atît. Detestînd, în ceea ce-l priveşte, modul indicativ, chibiţul — superior — îşi conjugă acţiunile la modul conjunctiv: „Ah, să fi fost eu în locul tău!" Cu alte cuvinte, tu eşti prost, nedibaci; în locul tău, condiţional — optativ, el ar fi ştiut să se descurce, ar fi ştiut să pună problema, ar fi pus-o chiar „tare" de tot, în tot cazul — ar fi procedat mai bine. Şi chibiţul regretă, se înfurie că n-a fost el acolo, în locul tău... Curajos şi protestatar, chibiţul devine cumplit. Se înfurie, ameninţă, se războieşte cu adversari nevăzuţi. In faţa unei halbe desfăşoară vaste planuri strategice. Căci chibiţul e om de idei şi de atitudini. Necruţător ca un Robespierre, se aranjează la „partea sedentară" şi-i trimite pe alţii în prima linie. Oricînd e dispus să facă, să dreagă, să reclame. Dar în clipa fatală cînd trebuie mers, dres, iscălit — chibiţul e nevăzut. A doua zi, dacă acţiunea a eşuat, te striveşte sub dispreţ: „Ah, să fi fost eu în locul tău!" Tras la răspundere, se retrage precaut în cochilia sa incoloră de chibiţ. „Eu? Păi n-am făcut decît să dau o simplă sugestie..." După o clipă, e din nou în rol de protestatar: „Auzi, domnule, dacă se poate concepe una ca asta: să n-aibă omul dreptul a-şi da o părere!"

Niciodată n-ar adopta, la serviciu, o atitudine netă, tranşantă, faţă de o problemă de muncă. Se fereşte ca de foc să-şi pună iscălitura. [illegible] O, dar ce splendidă prezenţă manifestă chibiţul în activitatea obştească! [illegible] Chibiţul [illegible] critică necruţător. Critică, bunăoară, colectivul gazetei de perete, aducînd idei, lansînd generoase apeluri; încîntat, colectivul îl cooptează; ce urmează apoi, se înţelege... Doar chibiţul ţine la prestigiul lui de chibiţ profesionist. Din păcate, despre oameni de soiul lui spunem, uneori, elegant, mult prea elegant: „Tovarăşul a rupt teoria de practică". Şi atît.

Cu mulţi ani îndărăt, hîtrul moş Ion Roată al lui Creangă se exprima mult mai bine la adresa chibiţului (în straie de boier):

— „Dă cucoane, să nu vă fie cu supărare; dar de la vorbă şi pînă la faptă este mare deosebire... Dumneavoastră, ca fiecare boier, numai ne-aţi porunci! să aducem bolovanul, dar n-aţi pus umărul împreună cu noi la adus, cum ne spuneaţi dinioarea, că de-acum toţi au să ieie parte la sarcini: de la vlădică pînă la opincă. Bine ar fi, dac-ar fi aşa, cucoane, căci la război înapoi şi la pomană năvală, parcă nu prea ne vine la socoteală..."

Cînd vine într-adevăr vremea să muncească („să ieie parte la sarcini"), chibiţul se dovedeşte diletant. Vremea conjunctivului — „să fi fost eu în locul...." — a trecut. Chibiţul e pus, în sfîrşit, la treabă: să bată cuie — să zicem. Abia atunci se vede că nu ştie să ţină ciocanul în mînă.

VICTOR VINTU

Telegramă

Tovarăşului Mao Ţze-dun
Preşedintele Republicii Populare Chineze

Tovarăşului Liu Şao-ţi
Preşedintele Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanţilor populari din întreaga Chină

Tovarăşului Ciu En-lai
Premierul Consiliului de Stat şi ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze

PEKIN

Cu prilejul celei de a 7-a aniversări a proclamării Republicii Populare Chineze, vă transmitem, dragi tovarăşi, şi prin dv. întregului popor chinez, cele mai sincere şi cordiale felicitări.

Poporul romîn se bucură din toată inima de succesele de importanţă istorică obţinute de Republica Populară Chineză pe drumul transformării ei într-o mare putere socialistă şi în opera de apărare a păcii în Asia şi în întreaga lume.

Vă urăm călduros întărirea şi înflorirea continuă a marii dv. patrii, noi victorii în lupta pentru pace şi progres.

Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne
Dr. PETRU GROZA

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne
CHIVU STOICA

Ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne
GRIGORE PREOTEASA

Vase comerciale romîneşti efectuează transporturi în bune condiţii prin Canalul de Suez

In dimineaţa zilei de 27 septembrie vasul sub pavilion romînesc „Gh. Dimitrov", încărcat în portul Kosseir (Egipt) cu fosfaţi pentru R. Cehoslovacă, a intrat în portul Suez. După ce a traversat Canalul de Suez în condiţii absolut normale, nava, condusă de comandantul de vas Mircea Nicolau, a părăsit Port-Saidul în zorii zilei de 28 septembrie, îndreptîndu-se spre patrie. In bune condiţii au străbătut apele Canalului de Suez şi vasele romîneşti „Ardealul", „Fr. Engels" şi „Plehanov" care au transportat mărfuri către şi din ţările Orientului Mijlociu după naţionalizarea Companiei Canalului de Suez. Aceste vase efectuează în mod curent transporturi pe această rută.

Traficul şi volumul crescînd al schimburilor comerciale între R.P.R. şi ţările din Orient cu care ţara noastră întreţine relaţii, fac ca vasele întreprinderii de navigaţie civilă romînă, Navrom, să folosească tot mai mult trecerea prin Canalul de Suez.

In primul semestru al acestui an tonajul mărfurilor importate şi exportate de ţara noastră, transportate prin Canalul de Suez, s-a ridicat la aproape 290.000 de tone, la care se adaugă alte 64.000 de tone de mărfuri tranzitate.

(Agerpres)

Schimbul III de la cuptorul electric de 3 tone al uzinelor metalurgice Reşiţa, condus de prim topitorul Vasile Elzert, se află în fruntea celorlalte schimburi în întrecerea socialistă. El ajunge de cele mai multe ori să depăşească planul cu peste 20 la sută.

In fotografie: prim topitorul Vasile Elzert la ultima probă de oţel.

Foto: AGERPRES

Discuţiile romîno-iugoslave privind folosirea apelor Dunării lîngă Porţile de Fier

ORŞOVA 29 (Agerpres). — Sîmbătă la Administraţia Porţilor de Fier de la Orşova au continuat discuţiile între specialiştii romîni şi iugoslavi în legătură cu folosirea resurselor hidroenergetice ale Dunării.

In urma examinării studiilor şi proiectelor existente şi vizitării întregului sector amenajabil de la Porţile de Fier, specialiştii romîni şi iugoslavi au formulat o serie de concluzii asupra amenajărilor complexe din sectorul Porţile de Fier. După ce au discutat diferite aspecte ale problemelor în discuţie specialiştii romîni şi iugoslavi au ajuns la concluzia că sectorul studiat este un sector hidroenergetic de cea mai mare importanţă, iar amenajarea lui este foarte avantajoasă.

Discuţiile dintre specialiştii romîni şi iugoslavi vor continua luni.

INTERVIU cu oaspeţii noştri

O oră cu conducătorii municipalităţii din Belgrad

La ora prînzului, holul hotelului „Athenée Palace" îţi sugerează imaginea unui mozaic internaţional (fie chiar numai de natură lingvistică). Ora aceasta nu este poate cea mai potrivită pentru interviuri. Dar îndeletnicirile gazetăreşti sînt necruţătoare. Ele nesocotesc — fără a omite cuvenitele scuze — regulile protocolare rigide.

Indată ce au luat prînzul, membrii delegaţiei Comitetului Popular al oraşului Belgrad — deşi puţin obosiţi — au avut amabilitatea de a răspunde întrebărilor noastre („tinereşti" — cum le-a denumit Miloş Minici, preşedintele Comitetului Popular al oraşului Belgrad).

Clasicile formule introductive au lipsit. Buna dispoziţie a tovarăşului Minici, comunicativitatea sa, au fost de natură să creeze o ambianţă prielnică unei discuţii vii.

Prima noastră întrebare s-a referit la modul în care Comitetul Popular al oraşului Belgrad realizează legătura cu masele.

— O să răspund la această întrebare concis, ne spune tovarăşul Minici. In Iugoslavia s-a dezvoltat sistemul auto-conducerii poporului muncitor. Acest sistem de autoconducere se bazează pe existenţa a numeroase organe democratice prin intermediul cărora muncitorii şi restul cetăţenilor conduc zi de zi felurite treburi publice şi sociale. Consiliile muncitoreşti conduc fabricile şi întreprinderile, fiind alese de colectivele acestora şi răspunzînd în faţa lor pentru activitatea desfăşurată. In şcoli, în instituţii sanitare şi sociale etc., există consilii şi comitete de conducere.

Intrebăm care este diferenţa între consilii şi comitete. Ni se răspunde:

— Este o diferenţă de competenţă.

Tovarăşul Minici îşi continuă firul expunerii:

— Consiliile şi comitetele de conducere din şcoli, instituţii sanitare şi sociale etc., sînt numite de Comitetul Popular al oraşului şi de către Comitetele Populare comunale (unităţi administrative în sensul raioanelor Capitalei noastre n. n.). Chestiunile cu caracter general sînt rezolvate de către Comitetul Popular al oraşului şi de către cele comunale. Aceste comitete sînt alese şi, periodic, membrii lor dau socoteală de activitatea depusă în faţa alegătorilor, în adunări publice.

La activitatea acestor organe democratice de autoconducere iau parte un număr foarte mare de cetăţeni, printre care mulţi tineri. Iată cîteva cifre: din consiliile muncitoreşti fac parte circa 14.000 de locuitori ai Belgradului, în consiliile casnice, (un fel de comitete de bloc, n. n.), activează peste 40.000 de cetăţeni, consiliile şcolare numără peste 1000 de cetăţeni, la fel ca şi cele ale instituţiilor sanitare şi sociale. 3000 de locuitori ai Belgradului iau parte la activitatea consiliilor de asigurări sociale. Această masă de oameni rezolvă zilnic problemele oraşului. Prin organele de autoconducere se realizează o legătură vie a maselor cu întregul mecanism organizatoric de conducere.

Punem a doua întrebare:

— Cum sprijină tineretul din Belgrad activitatea Comitetului Popular al oraşului?

Tovarăşul Minici zîmbeşte.

— Poate că ar fi cazul ca la această întrebare tinerească să vă răspundă un om mai tînăr. Dar, deoarece n-am încotro, voi încerca să răspund eu. La Belgrad, ca şi în întreaga ţară, tineretul este încadrat în organizaţia „Tineretul Popular", care se ocupă cu educarea tineretului în interesul construirii active a socialismului. Pot să vă spun că activitatea Tineretului Popular se dezvoltă în forme foarte diferite — de la sport şi distracţii pînă la învăţătură în şcoli şi studiul marxism-leninismului. Pe lîngă toate acestea, tineretul nostru nu neglijează să ajute Comitetul Popular al Belgradului în soluţionarea problemelor orăşeneşti. Inainte, nenumărate brigăzi ale tineretului, constituite pe baza voluntariatului, au luat parte la reconstruirea oraşului ca urmare a distrugerilor pricinuite de război, la clădirea unor obiective mari şi a blocurilor de locuinţe.

Viaţa s-a normalizat tot mai mult şi necesitatea unor astfel de acţiuni a devenit din ce în ce mai mică. Astăzi, Comitetul Popular al Belgradului primeşte ajutorul tineretului din oraş, în special, în clădirea unor obiective

Ora mesei: membri ai delegaţiei municipale din Belgrad la restaurantul „Athenée Palace"
Foto: EUGEN CSIKOŞ

EDGARD OBERST
MARCEL ZONIS

(Continuare în pag. 3-a)

Oameni de încredere

Nici nu vă închipuiţi cît de neliniştit a fost utemistul Ioan Pitaru, atunci cînd a luat conducerea brigăzii a XI-a. Fiindcă se gîndea: brigadă nouă, oameni noi, el nou (abia venit din armată) — iar tractoare? Un singur U.T.O.S.; restul — I.A.R.-uri. Nici măcar un K.D. sau K.D.P. Şi apoi, colac peste pupăză, veni o ştire şi mai şi: să răspundă chemării la întrecerea celor de la a X-a. N-am eu oameni şi maşini pentru aşa ceva, să mă mai lase-n pace, stărui un cuget descumpănit în mintea lui. Şi cu toate acestea nu destăinui nimănui nimic. In schimb mereu îl atrăgeau căutăturile iscoditoare ale oamenilor din brigadă. Intr-o bună zi tăcutul de Constantin prinse mîncărime la limbă:

— Ce atîta teamă, că doar sîntem oameni în toată firea şi tractoarele de noi depind. Zău, că mare ţi-e pozna şi cu tine — îl împunse cu vorba pe tînărul şef de brigadă. Haidem să ne alăturăm, pînă mai e vreme, că altminteri rămînem de rîsul lumii.

Spusele tractoristului nu-i prea erau pe potrivă. Intrecerea cu a X-a nu-i de nasul lor. Şi uite, ei n-au nici o teamă.

— Omul să-şi aleagă toate măsurat şi să nu se întindă mai mult decît îi e ţolul. Nu că m-aş împotrivi întrecerii, dar nu mi-e în fire să-mi pun capul sănătos sub evanghelie. Ei să mustăcească pe seama noastră, iar alţii să ne arate cu degetul. De ce s-ar face haz de slăbiciunea noastră, numai pentru că vor ei să se întîmple aşa?

— N-ai grijă că roata-i rotundă, sări un alt tractorist cu gura. Oameni sînt ei, oameni sîntem şi noi, doar nu ne curge apă în vine. Nici o încercare n-are supărare.

Tăcutul Ţăruş a rămas tot slab la vorbire, aşa cum îl aflase; dai cu tunul lîngă el şi-i gata să nu-ţi răspundă o vorbă, dar n-a fost zi în campania de vară în care să nu fi dat cîte două norme şi chiar mai mult. Pentru munca lui, staţiunea i-a dat bănişori frumoşi. Numai în luna august a ridicat 2.300 lei.

Realizările brigăzii creşteau văzînd cu ochii. Dar nici cei de la a X-a nu stăteau cu mîinile în şolduri. Conducerea S.M.T.-ului Frumuşica le asigurase nu numai hrană bună, dar şi tot ce le făcea trebuinţă pentru a munci nestingheriţi. Şi atunci cum să nu munceşti cu sîrg? S.M.T.-ul s-a ridicat în campania de vară la nivelul staţiunilor fruntaşe din regiune, iar prima brigadă pe S.M.T. cu 130 procente faţă de plan a fost tocmai brigada a XI-a, condusă de Ioan Pitaru. Să te ţii apoi bucurie pe brigadier că are oameni de încredere, bucurie pe Constantin Ţăruş, Constantin Mursa, Anton Bogetu, Aurel Zamfir şi Dumitru Savin, care laolaltă alcătuiesc brigada fruntaşă. Dar lauda nu trece niciodată hotarul brigăzii. Ori cum, cînd întrecerea continuă (şi s-ar putea spune că odată cu începerea campaniei de toamnă e în toi) nu-i chiar nimerită lauda. Apoi cei de la a X-a sînt piperaţi rău de tot, vor cu orice chip ca de data asta să iasă ei deasupra. Uşor nu vor să cedeze nici cei de la a XI-a. Suprafaţa pe care trebuie s-o are şi s-o însămînţeze în toamna aceasta, tot cu acelaşi număr de oameni şi tot cu cele patru tractoare, trece de 560 hectare. Asta i-a pus şi mai mult pe gînduri, pentru că vremea se arată încă de pe acum friguroasă şi schimbătoare. Dar de aici s-a născut o idee interesantă. Constantin Ţăruş are pe U.T.O.S.-ul sau pe elevul Etfade, băiat harnic şi stăruitor. Pentru asta şeful de brigadă se bizuie pe el şi i-a dat tractorul pe mînă să are el ziua, iar Ţăruş, noaptea. Nu sînt oameni, că ar face schimburi şi pe celelalte tractoare.

In ajutorul celor de la a XI-a a venit şi „nea Costică", un băiat tinerel ca şi ei, din satul Arman, unde în prezent este instalată brigada.

— Ma, nea Costică — i-a spus într-o zi şeful de brigadă. Fă-ţi cale pe la sătenii tăi şi sfătuieşte-te cu ei, poate s-or hotărî să-şi alăture locurile că tare-i peste mînă să pornim cu tractorul din tarla în tarla.

Şi din truda lui „nea Costică", precum şi a mecanizatorilor, a răsărit o întovărăşire nouă. Pămîntul întovărăşiţilor a fost şi însămînţat cel dintîi. Suprafaţa planificată brigăzii în campania de toamnă s-a împuţinat cu cele 60 hectare arate şi însămînţate pînă acum. Totuşi, pînă acum nimeni n-ar cuteza să numească pe cîştigătorii întrecerii.

PETRE LUNGU

Prietenii primejdioase

In urmă cu cîteva luni a avut loc la Clubul Şantierelor Navale din Galaţi o adunare neobişnuită. Mai mult de o mie şi cinci sute de oameni se strînseseră şi urmăreau în sala principală, în încăperile alăturate şi chiar pe stradă, cu [illegible] megafoanelor ce [illegible] unui [illegible] interesa[illegible] as-cultători [illegible] tineri invitaţi [illegible] cele mai de [illegible] instituţii [illegible] şi [illegible] trage învăţăminte [illegible] educaţia [illegible] cetăţenească. Se poate [illegible] proces organizat [illegible] înţeleaptă a [illegible] de resort, în mod [illegible] auditoriu, [illegible] a fost o adevărată [illegible] pentru toţi [illegible] pentru cei [illegible]. Să încercăm [illegible] puţină experienţă [illegible] pătrunzînd în [illegible] care au fost dezbătute [illegible].

Trebuie [illegible] de la început că în procesul de la clubul S.N.G. nu se judecau numai patru tineri care au avut grave manifestări [illegible], ci erau cinci [illegible] ultimul, deşi nu [illegible] acuzaţilor, a fost [illegible] condamnat. Acest acuzat care poartă în bună măsură [illegible] pentru toate relele ce au fost dezvăluite atunci este Alcoolul.

★

Cel mai tînăr dintre acuzaţii acestui proces, Gheţu Marin, era minor, avea şaptesprezece ani neîmpliniţi. E din comuna Urleasca, raionul Brăila, şi părinţii lui sînt colectivişti. Cînd l-a trimis la oraş să înveţe, asemenea fraţilor săi mai mari, o meserie, tatăl său l-a sfătuit să meargă întotdeauna, în ciuda oricăror piedici şi ispite, pe drumul drept. Nu-i uşor însă să ţii drumul drept. Gheţu Marin a început să lucreze la o întreprindere din Brăila dar la un timp, fără să-şi vestească părinţii, fără să ceară încuviinţarea lor a plecat la Galaţi, unde s-a angajat la Şantierele Navale. Venind să muncească la atelierul de tubulatură, a fost dat la cea mai bună echipă, aceea a lui Ciobotaru Mihai, unde avea prilej să-şi însuşească temeinic meseria, să-şi făurească un viitor frumos. Tovarăşii l-au îndrăgit repede pe acest tînăr cu păr bălai, vioi, înăltuţ şi suplu, dar destul de puternic. Fiecare se întrecea să-l înveţe cîte ceva, el se străduia să lucreze bine şi se părea că toate sînt cum nu se poate mai la locul lor.

Intr-o dimineaţă însă, cînd a sunat sirena, Gheţu Marin nu a fost văzut la bancul de lucru şi n-a mai apărut în atelier toată ziua. Aşa a început el să lipsească destul de des, cîte o zi, două, şi cînd era întrebat ceva răspundea furios: „treaba mea!", cîteodată sărea chiar la ceartă. Şi în unele zile cînd venea la lucru, era obosit, avea cearcăne vinete la ochi, umbla de colo pînă colo prin atelier, îi cădeau sculele din mînă, mai mult pierdea timpul decît muncea. Treburile au mai mers aşa pînă într-o zi cînd Gheţu s-a transferat din nou la Brăila, el ştie cum, tot fără să spună ceva părinţilor săi.

Tovarăşii de muncă se mirau de schimbarea ce-o vedeau la Gheţu şi nu puteau să şi-o explice. Ei nu aveau de unde să ştie că în calea acestuia apăruse un individ decăzut, numit Antohi, care avea o influenţă dăunătoare asupra lui, care — conştient sau inconştient — pregătea nenorocirea ce avea să i se întîmple. De aceea au şi fost atît de uluiţi aflînd despre cele petrecute în seara de 14 ianuarie.

★

Se poate spune că, în general, ziua de 14 ianuarie a început destul de bine pentru Gheţu şi dacă acesta ar fi avut stăpînire de sine şi puţină prevedere, ar fi sfîrşit tot astfel. Venise de la Brăila şi dormise la căminul şantierelor, apoi plecase la administraţie unde avea de luat un rest de salariu. După masă a făcut lucrul cel mai firesc pentru vîrsta lui: s-a întîlnit cu o fată şi a mers cu ea la cinematograf. Seara a condus-o acasă, unde au mai stat puţin de vorbă în poartă şi apoi, luîndu-şi rămas bun, a plecat. In centrul oraşului s-a întîlnit cu cîţiva băieţi printre care Antohi Andrei şi Mihalache Gheorghe. La îndemnul lor a mers cu ei la restaurantul „Prutul" unde s-au pus pe băut. Aceasta avea să-l coste scump.

Tîrziu, cînd au plecat de acolo, capul îi atîrna greu lui Gheţu şi-l apăsa ca şi cînd ar fi fost strîns în nişte cercuri de fier, picioarele se lăsau anevoie purtate înainte, limba i se încleiase în gură şi auzea totul ca prin nişte ghemotoace de vată puse în urechi. A plecat totuşi cu ceilalţi băieţi spre un cămin cultural unde aveau de gînd să danseze, iar pe drum se legau de trecători, bruscîndu-i şi înjurîndu-i. Mergînd astfel, de-abia ţinîndu-se de grup, Gheţu s-a simţit deodată strîns puternic de mînă şi a auzit o voce şuierătoare: „Să-l radeţi că altfel e arişca de voi". Destul de greu a priceput ca Antohi îi îndemna pe el şi pe încă un băiat să atace un tînăr care mergea, nebănuind nimic, pe trotuarul învecinat. Cînd a înţeles aceasta s-a speriat şi a luat-o la fugă. Era însă beat de-a binelea şi nu putea fugi repede.

Aşa se face că a fost ajuns din urmă de Antohi, care l-a ameninţat din nou şi, dîndu-i cuţitul său, i-a asmuţit pe cei doi asupra băiatului ce se îndepărtase destul de mult, zicîndu-le că şi acela l-a bătut pe el „odată". Zăpăciţi, speriaţi, furioşi nu pe cel urmărit cît pe neputinţa lor de a se opune celui care-i îndemna la rău, nedîndu-şi limpede

B. DUMITRESCU

(Continuare în pag. 2-a)

Fabrică de încălțăminte — feudă a bunului plac

(Urmare din pag. 1-a)

ție la alta, Alexandru Georgescu, frezor, îndeplinește de multe ori munci necalificate.

GESTURI BRUTALE

Atitudinea de dispreț față de tineret se manifestă și prin gesturile de violență folosite cu neruşinare de maistrul principal Dumitru Ion, de Băluță Iulian — mecanic șef, și chiar de directorul Gheorghe Gheorghe. Acest lucru îl pot confirma nu numai tinerii Dinu Constantin și Lungu Nicolae ci și alți muncitori care au făcut cunoștință cu ele.

In ceea ce-l privește, inginerul șef Gross Marcel are atitudini nedemne față de tinerele muncitoare.

Dacă în trecut meseria se fura, dacă ucenicii erau bătuți și folosiți la diverse corvezi, acum, în consfătuirea organizată de comitetul U.T.M., cînd a fost vorba să se discute felul cum sînt respectate drepturile legale ale tineretului unii vorbitori printre care și Dumitru Ion, criticați, au făcut uz într-un fel puțin recomandabil de evocarea acestui trecut.

La această fabrică se mai întîmplă ca și dorința de învățătură a tinerilor să găsească opreliști Mihailovici Jeana, tînără muncitoare, s-a înscris la un curs seral, dar pentru că face parte din echipa de dansuri a fabricii și nu mai poate participa la repetiții, a fost chemată la... secția cadre. Aici președintele comitetului de întreprindere — Ilie Mihai — și șeful serviciului de cadre — Constantin Dumitru — i-au pus cîteva întrebări printre care: „Ce folos are întreprinderea că tu înveți?" „Dacă te vom muta în schimbul II, cum ai să mai urmezi școala?" Iată dar cum se respectă la fabrica „Flacăra Roșie" dorința tinerilor de a învăța.

NU EXISTA PADURE FARA USCATURI

Ar fi o greșeală să ne închipuim că în întreprindere nu mai există încă și tineri necivilizați, leneși, chiulangii, unele elemente care se îndeletnicesc cu lucruri necinstite. Despre Brătescu Constantin, Murgiu Dimcea, Bucur Filofteia, Sultănoiu Geta, Stancu Ioan — indisciplinați — s-a discutat mult în consfătuire

S-au făcut eforturi apreciabile în multe direcții. Căminele au fost reamenajate și înzestrate cu mobilier nou, masa la cantină este cu mult mai substanțială decît în trecut, clubul oferă largi posibilități pentru folosirea timpului liber. Căminele pot deveni model. Multe depind de tineri, de atitudinea lor față de bunurile obștești. Comitetul organizației de bază U.T.M., comitetele de cămin trebuie să combată atitudinea celor care folosesc lenjeria... pentru lustruitul pantofilor.

Partidul a încredințat U.T.M sarcina de a educa tineretul Prea puține lucruri s-au făcut în fabrică în această direcție. Comitetul U.T.M. (secretar tov Topală Ion) nu s-a preocupat de problemele care frămîntă tineretul, deși le cunoștea. Nu este suficient să trasezi din cînd în cînd sarcini. Lipsa controlului a făcut ca treburile să se amîne adesea de pe o zi pe alta, ca pînă la urmă să nu fie îndeplinite.

Lipsa de coeziune și unitate de acțiune din cadrul comitetului U.T.M are ca urmare indisciplină în rîndul tinerilor, inactivitate totală a posturilor utemiste de control

Comitetul raional U.T.M trebuie să aprecieze activitatea comitetului U.T.M din întreprindere nu după numărul ședințelor ținute, ci prin prisma rezultatelor obținute în producție de fiecare tînăr.

IN LOC DE CONCLUZII

După cum s-a văzut, conducerea întreprinderii nu este deloc străină de stările de fapt existente Măsuri însă nu s-au luat. Producția nu se desfășoară în mod ritmic; se fac exhibiții contabile pentru a se atinge sarcina de reducere a prețului de cost; s-a ajuns ca în primul semestru beneficiul planificat să nu fie realizat cu 1.084.000 lei.

Consfătuirea organizată de comitetul U.T.M., deși considerată „unică" ca spirit critic în întreprindere, în ceea ce privește curajul și combativitatea a avut totuși scăderi. Mulți tineri și maiștri n-au ridicat la discuții probleme arzătoare și n-au făcut propuneri. Cu toate aceste scăderi, abordarea unora din probleme marchează un început care nu trebuie abandonat

Conducerea Ministerului Industriei Ușoare e necesar să analizeze fără întîrziere situația din întreprinderea „Flacăra Roșie" și să ia asemenea măsuri care să taie de la rădăcină răul. Numai în acest fel întreprinderea va reuși să ocupe un loc de frunte în întrecerea socialistă.

NU se pot oare REZOLVA?

Dispoziții nerespectate

In registrul de evidență al biroului de reclamații și sezisări al Sfatului Popular regional Timișoara figurează peste 2000 de adrese trimise de către oamenii muncii din satele și orașele regiunii Răsfoind registrul mai sus amintit, vei afla că din numărul total al sezisărilor primite în acest an au fost rezolvate circa 50 la sută Numai direcția agricolă regională are peste 100 de sezisări nerezolvate Un număr de 42 de sezisări poartă date din primele luni ale acestui an. Direcția prevederi sociale are 38 de sezisări nerezolvate De asemenea sînt unele sfaturi populare raionale cum ar fi Gătaia, Oravița, Orșova, Caransebeș și Lugoj care nu răspund cu lunile la sezisările trimise spre rezolvare. Un număr destul de mare de sezisări nu-și găsesc rezolvarea cu toate că se fac nenumărate reveniri pentru a fi soluționate în termenele prevăzute. In acest sens, Sfatul Popular al raionului Gătaia ocupă locul întîi Iată un singur exemplu La începutul lunii aprilie, țăranul muncitor Petre Balcu din comuna Sinet, a trimis sfatului popular o scrisoare în care sezisa faptul că nu are sămînță îndeajuns pentru a-și însămînța ogorul Direcția agricolă regională, căreia i s-a încredințat această sezisare, a trimis secției agricole a raionului Gătaia sezisarea cu indicația de a o rezolva cît se poate de urgent Nu se știe în ce măsură a fost satisfăcută cererea lui Petre Balcu deoarece Sfatul Popular al raionului Gătaia n-a răspuns nici la sezisare și nici la revenirile sfatului popular regional din 29 mai, 29 iunie și 13 iulie

O altă sezisare, a locuitorilor din comuna Oțelu Roșu raionul Caransebeș, care au cerut la 21 februarie să se ia măsuri pentru a se preîntîmpina o eventuală inundație din pricina ploilor, a fost rezolvată după multe insistențe și adrese, într-un mod cu totul formal. Sfatul Popular al raionului Caransebeș a răspuns abia la 19 mai că au fost luate unele măsuri, dar fără să specifice ce fel de măsuri

Pentru a se pune capăt unor astfel de atitudini față de rezolvarea cererilor oamenilor muncii, președintele Sfatului Popular regional Timișoara, tovarășul Ion Beldeanu, a dat o dispoziție prin care organele sfaturilor populare raionale și comunale sînt obligate ca în termen de 48 ore și respectiv 24 de ore să comunice măsurile care au fost luate în ceea ce privește sezisările nerezolvate.

Această dispoziție continuă a fi însă nerespectată, iar în fruntea celor care n-o aplică se află tot tovarășii de la Sfatul Popular al raionului Gătaia.

Este cazul ca, în fine, acei președinți ai sfaturilor populare raionale, precum și unii șefi ai direcțiilor sfatului popular regional, printre care trebuie să fie menționat în mod special tovarășul Radu Damasc, secretar al sfatului popular regional, să acorde întreaga atenție rezolvării sezisărilor oamenilor muncii Este de asemenea necesar să se revizuiască întreg sistemul de muncă al biroului reclamații și sezisări al Sfatului Popular regional Timișoara.

GABRIEL IONESCU

Stăpînii crestelor

Vînătorul de munte trebuie să știe să escaladeze și muntele cel mai prăpăstios.

In fuga... compasului

Prezint cu acest prilej pe tovarășul Dragu Buricescu. Este pontator alimentator la brigada a 8-a, de la S.M.T.-Hagieni.

Se spune despre Dragu Buricescu că-i unul dintre cei care se „descurcă" cu destulă dibăcie în problemele muncii sale Posedînd acel „simț" al conservării, nu-i place să-și irosească forțele pentru lucruri pe care le găsește „nepractice" De pildă, de ce să se omoare cu firea pentru ca să țină zilnic o evidență exactă a consumului de motorină pe fiecare tractor cînd — așa cum crede el — este mai simplu să treacă aceste cantități din ochi și după vîrsta tractoristului? La cei în etate, din respect, mai mult; la cei tineri, din „prietenie", mai puțin.

Iată că într-o zi, mă dusei la el, supărat foc. Nu-mi trecuse în situația decadală că desmiriștisem un teren de peste 5 hectare. Pontatorul dădu din umeri și zise ca să mă înfrunte:

— Unde mă, unde-ai desmiriștit? În ce loc? Eu nu știu nimic!

Aceasta mă înfurie mai rău, iar pontatorul încercă să mă împace, zicîndu-mi:

— Bine, dacă zici tu, hai, fie de la mine, 2,5 hectare!

Dar nici aceasta nu mă mulțumi.

— Cum, vrei mai mult? Iuri tu că ai desmiriștit la 40 de km. de aici, de la vagonul dormitor?

— Jur, răspunsei indignat peste măsură de purtarea pontatorului.

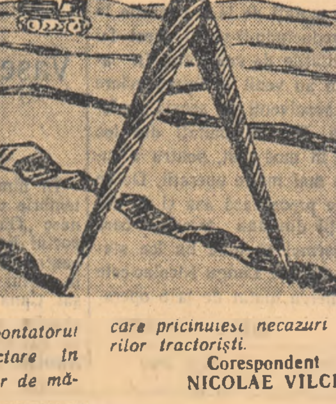
— Iură atunci hotărî supărat Dragu.

Și am jurat, iar pontatorul mi-a trecut cinci hectare în situația decadală. Dar de măsurat terenul tot nu l-a măsurat.

Altădată, tractoriștii și-au manifestat nemulțumirea pentru că pontatorul alimentator nu le-a măsurat cu exactitate terenul pe care-l muncesc. Așa s-a întîmplat și cu tractoristul Constantin Pîslaru. Ii trecuse în situația decadală cu vreo două compasuri mai puțin și asta pentru că pontatorul măsurase terenul în fuga... compasului. Cînd acesta îi reproșă, că nu-i de acord cum i s-a făcut măsurarea terenului, Dragu Buricescu îl îmblînzi:

— Stai, măi frate, nu te oțărî așa! Trec și celelalte compasuri.

Se pare că pontatorului alimentator al brigăzii a 8-a de la S.M.T.-Hagieni, regiunea Constanța, îi place mai mult să stea la vagonul dormitor decît să meargă pe teren și să-și îndeplinească conștiincios sarcinile sale. Conducerea S.M.T.-ului trebuie să nu-i mai tolereze asemenea metode

care pricinuiesc necazuri tinerilor tractoriști.

Corespondent
NICOLAE VILCEA

DE CE?

...Coman Gheorghe, președintele cooperativei din Cislău, regiunea Ploești, a dat dispoziția ca becurile de lanternă să nu se vîndă decît în cazul cînd cumpărătorul ia întreaga lanternă?

Corespondent A. ȘTEFANESCU

...Autobusul I.R.T.A. care circulă pe traseul Buzău—Orașul Stalin este așteptat în diferite stații cîte 4—5 ore?

Corespondent ȘTEFAN AURELIAN

...I.C.S. „Combustibilul" din Giurgiu livrează lemne netăiate cumpărătorilor, deși aceștia plătesc lemnele ca fiind tăiate?

Corespondent MARIUS PENCOVICI

...Cooperativa din comuna Buchin, raionul Caransebeș, nu este aprovizionată cu petrol, chibrituri și alte produse de uz casnic?

Corespondent VICHENTE HAMAT

...Cantonierul de la cantonul nr. 13 A Voluntari a băut în timpul serviciului în ziua de 16 septembrie a.c.?

Corespondent MIHAI ENACHE

— Mîine se deschide Săptămîna Teatrelor de păpuși din regiuni —

Minunata artă a păpușarilor

Mioara Cremene

Un teatru de carton, o cîrpă în loc de cortină, cîțiva actori cît pumnul, și degetele păpușarului — iată recuzita plină de farmec a unei arte milenare. În decursul veacurilor, în teatru, în arta de reprezentație „mare", multe s-au schimbat: scenă, concepție de joc a actorilor, public. Spectacolele cu păpuși au rămas în esență aceleași. De la vidusaka (certărețul) — străvechea marionetă indiană — la Petrușka sau Vasilache, deosebirile — în ciuda depărtării în timp și spațiu — sînt aproape neînsemnate: aceeași expresie comică a păpușii, același joc și text pline de un umor caracteristic omului din popor, inspirat din realitățile înconjurătoare. Cu mijloace simple dar eterne știe să vrăjească păpușarul

Cum anume? În ce constă în fond arta păpușerească? Fără îndoială că, deși cu multe asemănări la prima vedere, nu există o înrudire directă între teatrul mare și cel cu marionete. Mai curînd, arta păpușarilor se apropie de cea a mimilor și a Comediei dell'Arte atît de iubite de publicul larg. Adică de măiestria acelor actori, care, acoperindu-și fața cu o mască reprezentînd o expresie veșnic fixă — ca a păpușii — reușesc să se exprime totuși prin plasticitatea trupului, a mișcării.

Și cu aceasta ajungem la definiția păpușarului. Păpușarul nu este altceva decît tot un mim, care — ducînd arta la extrem — reușește să se exprime doar prin suplețea degetelor.

Cît de mult a fost și este iubit teatrul de păpuși de către marele public, în care intră întotdeauna un număr însemnat de copii, nu e nevoie să povestim. Și desigur că influența sa e dintre cele mai puternice. Păpușarul, cu teatrul său mobil, călătorea cu ușurință, ducînd pretutindeni, în piețe și bîlciuri — căci numai acolo era înțeles — cuvîntul său.

Goethe amintește undeva înrîurirea pe care au avut-o asupra sa și a creației sale aceste spectacole ale copilăriei.

Așadar e întru totul firesc ca arta lui Vasilache și a confraților săi să înflorească astăzi din plin în acele țări în care marele public și-a impus gustul său. Mai vii decît oricînd, prin măiestria unui Trnka sau Obratzov, păpușile au străbătut și la noi în țară un drum strălucit. Fără să abandoneze străvechea datină de a bate drumurile cu teatrul de carton, păpușarii au căpătat totuși case ale lor, în care își exercită și își perfecționează măiestria. Cele aproape 20 de teatre de păpuși din țară au scos la iveală mînuitori-mimi ai mîinii și ai degetelor deosebiți ca sensibilitate și talent.

Zilele acestea ei se vor întîlni și se vor întrece la București în cadrul Săptămînii Teatrelor de păpuși din țară. Piesele pe care cele 13 teatre care se string la un loc le vor prezenta, sînt în marea lor majoritate originale sau dramatizări ale unor autori romîni. Și cu aceeași ocazie, vizionîndu-se un număr însemnat de piese diferite, cred că se va putea lua în discuție cu succes una din marile probleme care preocupă în momentul de față oamenii teatrului păpușeresc: cum anume trebuie să fie textul pus la dispoziția mînuitorului — să imite oare piesa pentru scena mare sau să se mulțumească a fi mai mult un scenariu mergînd pe specificul de mim al păpușii?

Și o altă întrebare pe care și-o pun în timpul din urmă păpușarii — teatru doar pentru copii sau și pentru maturi? Cu „Don Quickotte" și „Matei Giscarul" două teatre în limba maghiară se prezintă publicului de oricare vîrstă, încercînd să dea prin aceasta un răspuns. Istoria teatrului cu păpuși le dă fără îndoială dreptate. Dar vor reuși ele să se ridice la gradul de măiestrie care să capteze și să mulțumească pretențiile care au crescut ale spectatorilor maturi din zilele noastre?

Iată întrebări la care dacă se va răspunde, Săptămîna Teatrelor de păpuși va fi nu numai bogată în satisfacții artistice dar și rodnică în învățăminte și perspective.

Un personaj din spectacolul „Aventurile lui Tom și Huck" prezentat de Teatrul de păpuși din Craiova.

Prietenii primejdioase

(Urmare din pag. 1-a)

seama ce fac, Ghețu și cu celălalt l-au oprit într-un loc întunecos pe Buzatu Zamfir și l-au lovit puternic cu cuțitele, rănindu-l. Apoi s-au îndepărtat. Lui Ghețu i se făcuse rău de tot, îi venea să vomite, buzele îi tremurau, cădea și se ridica, iar sufletul îi fusese cuprins de o groază nelămurită. In pofida aburilor de alcool care-i frigeau creierii începuse să înțeleagă că făcuse un lucru foarte rău, care ar putea avea urmări deosebit de grave.

Ca prin ceață a văzut la vreo treizeci de metri mai înapoi pe Antohi care-l urmărise îndeaproape, privise foarte atent la ceea ce se întîmplase și rînjea satisfăcut. Intr-un hal fără de hal, s-a îndepărtat și, ajuns la cămin, s-a trîntit într-un pat.

Peste cîtva timp Ghețu Marin a fost arestat de milițieni la Brăila

★

La procesul de care vorbeam s-a făcut auzită, pe bună dreptate, întrebarea dacă nu cumva acești tineri formau o bandă constituită cu scopul de a teroriza populația pașnică. S-a putut vedea însă limpede că nu era vorba de așa ceva, deoarece grupul de băieți nu premeditase atacurile săvîrșite, ba mai mult, tinerii mărturisiseră la interogatoriu că nici nu se cunoșteau bine între ei declarațiile lor abundau în asemenea fraze: „pe Antohi l-am întîlnit întîmplător și nici nu știam cum îl cheamă"; „pe Spiță nu-l cunoșteam"; „și cu încă unul nu știu cum îl cheamă" etc. Poate că dacă l-ați fi întrebat pe Ghețu „bine, dar totuși ce căutai tu în această adunătură?" el ar fi răspuns că se alăturase grupului deoarece era prieten cu Antohi Să ne oprim puțin și să vedem în ce a constat această așa zisă „prietenie". Inainte de aceasta însă să facem cunoștință ceva mai îndeaproape cu susnumitul Antohi Andrei Drept cea mai bună carte de vizită a lui ne va servi povestirea isprăvilor sale din serile de 14 și 16 ianuarie. După ce s-a despărțit de Ghețu, Antohi a plecat cu restul băieților spre casa de cultură unde avea loc o reuniune tovărășească, dar n-au fost primiți la dans fiindcă nu aveau invitații. Atunci și-a îndemnat tovarășii să înjure, să-i lovească pe tinerii ce controlau invitațiile, să spargă geamurile, acțiuni la care el a stat în frunte.

După aceea, Antohi împreună cu Mihalache Gheorghe și alții au plecat spre o nouă sală de dans dar s-au oprit la un colț unde s-au legat de niște cetățeni, despre care primul spunea, după obiceiul lui, că-i sînt dușmani, că l-au bătut pe el „odată". Mihalache i-a dat un pumn lui Florea Nicolae și a fugit după el să-l mai lovească, iar Antohi, într-un acces de furie sadică, l-a înjunghiat pe Dancu Vasile și soția acestuia, Dancu Paulina, rănindu-i grav. In ziua de 16, Antohi s-a îmbătat iar și, după ce s-a plimbat prin restaurantul „Muncitorul" cu un cuțit în gură, așa cum văzuse probabil de mult în niște filme produse peste ocean pentru a perverti tineretul, a plecat, s-a legat de niște cetățeni nevinovați și i-a maltratat și pe aceia. Se înțelege că prinderea și pedepsirea exemplară — lucru care s-a petrecut întocmai — a unui asemenea element criminal era o imperioasă necesitate socială.

★

Dar noi n-am povestit aceste isprăvi ale lui Antohi pentru a ne „distra" într-un fel asemănător cu lectura unui roman polițist, ci pentru a arăta o parte din aspectul moral al „prietenului" pe care și l-a găsit Ghețu și care a dat o cotitură atît de nenorocită vieții lui Poate însă că istorisindu-i toate acestea lui Ghețu el ne-ar replica că într-adevăr Antohi e un individ primejdios pentru ceilalți, dar lui i-a fost prieten sincer, cu el s-a purtat bine. Este însă timpul să spunem lucrurilor pe nume și să-i răspundem lui Ghețu că Antohi nu i-a fost prieten, ci dușman, un dușman dintre cei mai răi. O primă dovadă. Deși el a fost acela care l-a forțat pe Ghețu să se lege de Buzatu, l-a terorizat chiar, pîndindu-l de aproape, n-a vrut în nici un chip să-și ia parte de răspundere pentru fapta lui Ghețu și a celuilalt, Spiță Ion, al cărei autor moral era, și a făcut ca toată vina să cadă asupra „prietenilor" săi declarînd textual la anchetă: „Nu recunosc că am dat dispoziții lui Spiță și Ghețu să lovească pe Buzatu". Ca să ne exprimăm într-un limbaj apropiat de cel profesat de Antohi, putem spune că în loc să-l apere, să-l ajute în vreun fel, cum e de așteptat din partea unui prieten, el n-a făcut decît să-l „înfunde" mai rău pe Ghețu.

Dar, în definitiv, ce înseamnă un prieten? Oamenii socotesc prieten pe un om lîngă care se simt bine, care le e drag, căruia pot să-i încredințeze tot ce îi frămîntă, în apropierea căruia au numai de cîștigat, deoarece numai simpla lui prezență îi îmbogățește sufletește. Ce avea comun Ghețu cu Antohi? Ghețu era un tînăr care de-abia intra în viață, căruia U.T.M.-ul trebuia să-i dea atîtea și atîtea învățături, pe cînd Antohi era un huligan învechit în rele. Cu ce l-a „îmbogățit" Antohi pe Ghețu? In primul rînd l-a învățat să bea, a început să facă din el în mod metodic un sclav nepuntincios al alcoolului. Iar ce-i aduce omului, tînărului alcoolul s-a văzut din plin cu acest prilej. Numai băutura i-a putut ameți într-o asemenea măsură pe Ghețu și pe celălalt băiat, le-a putut astfel paraliza judecata și voința, încît să devină niște marionete în mîinile lui Antohi și să execute orbește ordinele lui criminale, deși întrezăreau că sînt pe cale de a face un lucru cît se poate de condamnabil. Numai băutura a putut reduce, aproape la zero, într-o clipă demnitatea omenească și spiritul de tovărășie al celor aflați în preajma lui Antohi, încît n-au avut puterea să se împotrivească cînd huliganul a atacat niște cetățeni liniștiți nu le-au luat apărarea, ci au reușit doar să fugă îngroziți.

Apoi, Antohi l-a introdus pe Ghețu într-o lume scîrboasă, care în societatea noastră este pe cale de dispariție dar, înainte de a muri, se zvîrcolește cu furie, lumea interlopă, a vieții de apaș pe care-o idolatrizează în fel și chip literatura și arta decadentă. De bună seamă că lui Ghețu i-a fost silă de la început de limbajul sordid folosit de noii lui prieteni, Antohi zis Titi Cartoafă (care a mai suferit condamnări pentru furt și huliganism), și Mihalache zis Pîrnaie (care de asemenea a mai fost condamnat, fiind și exclus din U.T.M.), de poreclele lor dezgustătoare. El bănuia că în spatele acestora, îndărătul unor cuvinte suspecte ca: „șiș", „cuțitar", „arișca" „uscheală" și altele se ascunde ceva urît și murdar, a cărui atingere îl înjosește, dar n-a avut tăria sufletească să se rupă, să fugă departe de ispita care-l chema spre o viață aparent ușoară, fără griji și fără obligații, cu beții, hoinăreli nocturne, scandaluri și alte „distracții" ce i se păreau foarte îndrăznețe.

Iată deci că Antohi, atrăgîndu-l spre un astfel de mod de trai, nu îi era nicidecum prieten lui Ghețu și altor tineri cu care se înconjura.

★

Unii din cititorii acestor rînduri, înduioșați poate de soarta eroului nostru principal, dornici să-i ia apărarea, ar putea găsi o lacună în argumentarea noastră și ne-ar putea imputa că Ghețu, dat fiind vîrsta lui fragedă, nu avea cum să bănuiască unde-l va duce „prietenia" cu Antohi. Acestora li se poate răspunde însă că, atunci cînd îți faci un prieten, trebuie să ții ochii bine deschiși fiindcă îți iei o mare răspundere acordîndu-i încrederea și dragostea ta, înaltul titlu de **prieten al tău**. Apoi, Ghețu nu era un copil și se poate afirma că un tînăr de 16-17 ani, la noi este mult mai matur decît aiurea fiindcă numai la noi tînăra generație trece prin asemenea încercări, are asemenea sarcini de onoare, de mare răspundere încredințate de partid. 16 ani! Ce vîrstă de aur! Cîte se pot plănui și face la această vîrstă, ce forțe nebănuite cuprind sufletul unui tînăr la acești ani. Cînd a făptuit eroica sa jertfă care l-a înscris în cartea nemuritoare a luptelor poporului, Vasile Roaită nu avea mai mult; la ani apropiați de cei ai lui Ghețu, Arcadi Gaidar comanda în războiul civil împotriva contrarevoluției un regiment, iar Victor Hugo a scris în urma unui pariu (rod tot al unei năzdrăvănii tinerești) un roman celebru: „Bug Jargal". Iată numai cîteva exemple despre cele ce se pot face la vîrsta lui Ghețu, despre faptul că la 16—17 ani omul poate și trebuie să ceară mult de la viață și de la el însuși, are obligații de seamă față de tovarășii lui, față de societatea care l-a crescut și educat, trebuie să se gîndească cu atenție și cu spirit de prevedere la fiecare pas important pe care-l face în drumul său.

Este vina lui Ghețu că n-a înțeles și n-a prețuit fericirea de a trăi într-o țară unde tinerii nu șomează, unde tineretului i se deschid multe căi spre o viață demnă, civilizată. El a venit de la sat, dar n-a trebuit să alerge pe străzi cerșind un ban sau lustruind pantofii bogătașilor — amintiți-vă filmele indiene „Doi acri de pămînt", „Vagabondul", „Micul lustragiu" — ci a fost primit la fabrică unde i s-a dat de lucru, i s-a dat posibilitatea să învețe o meserie, i se plătea chiar salariu. Și ce făcea el din toate acestea? Le dădea cu piciorul, nu venea la lucru, nu se străduia să învețe meseria și-și pierdea zilele și nopțile bătînd străzile, legîndu-se de trecători, îmbătîndu-se cu banii din leafă.

I-am oferit lui Ghețu exemplele lui Roaită, Gaidar, Hugo. Dar n-avem nevoie să mergem atît de departe. Dacă Ghețu era hotărît să urmeze pilde bune n-avea decît să învețe de la tovarășii lui de la Șantierele Navale Galați, să învețe de la Cocoș Costică, care, după ce o apucase pe un drum greșit, lipsea de la lucru, era primul la bătaie dar ultimul la lucru, răspundea obraznic șefilor de echipă și care, ajutat de tovarășii săi, s-a îndreptat, a devenit un element disciplinat, muncește bine, depășește împreună cu brigada sa norma de la 30 pînă la 100 la sută. Să învețe de la Iacomi Gheorghe, care se îndepărta într-o vreme de activitatea U.T.M. și care, pînă la urmă, a înțeles că în cadrul organizației noastre poate să capete o adevărată educație și s-a schimbat, devenind responsabilul unei brigăzi de tineret ce-și depășește norma cu 28 la sută, locțiitorul secretarului unui birou de organizație U.T.M. de secție și viitor candidat de partid. Să învețe de la tov. Ioan Georgică, care a înțeles să-și folosească puterea și energia nu în acte de huliganism, ci în muncă, dovedind eroism, stingînd, cu riscul de-a fi atins de flăcări, cu propria lui haină, incendiul care năpădise cabina unui remorcher în construcție. Iată pe cine urmează majoritatea zdrobitoare a tinerilor noștri și nici de cum pe d-alde „Titi Cartoafă" și „Gică Pîrnaie".

Am arătat în ce constă vina lui Ghețu, care s-a înhăitat într-o gașcă de bețivi și huligani, dar cred că este bine să privim adevărul în toate aspectele, să căutăm toate cauzele și toate soluțiile ce pot servi apărării tineretului de înrîurirea stricătoare a moralei putrede. Una din cauzele pentru care tinerii cad pradă apucăturilor urîte pomenite mai sus este faptul că mulți dintre ei nu știu cum să trăiască, cum să muncească și să petreacă, cum să-și folosească energia și entuziasmul și nu sînt ajutați destul în această direcție. Factorul hotărîtor care trebuie să se ocupe de educarea tineretului, — organizațiile U.T.M. — trebuie să-i învețe pe tineri nu numai cum să depășească normele și cum să înțeleagă politica internațională, ci tot, tot ce e în legătură cu viața; trebuie să-i învețe cum să muncească, dar și cum să se îmbrace, cum să se poarte în societate, cum să-și cheltuiască salariul, cum să se distreze. Da, cum să se distreze, acest lucru nu e de mică importanță. Dacă nu știu să se distreze civilizat, tinerii pot deprinde obiceiuri rele care le înveninează toată viața. 16-17 ani este într-adevăr o vîrstă cînd se pot realiza multe, dar totuși un tînăr este la acești ani destul de necopt, cu mintea și sufletul fragede, susceptibile de a primi și sămînța unor apucături urîte care pot prinde rădăcini adînci.

Iată de ce este necesar să le arătăm acestor tineri, și mai ales minorilor, ce primejdii îi pasc și cum se pot feri de ele, trebuie să le arătăm cum să trăiască și să se distreze frumos și vesel.

Galațiul are azi, de pildă, un palat al culturii, un teatru de stat, un teatru de păpuși, un teatru de operetă și estradă, stadion, arene de box, cinematografe, parcuri, biblioteci, cerc literar, muzee, case de cultură etc, dar din păcate nu toate acestea sînt folosite cum trebuie de către tineri. Ca să apelăm la o expresie figurată, putem spune că acum se poate respira în Galați, ca și în atîtea atle părți din țară, un aer mai bun, mai pur, mai bogat. Trebuie numai să ne lărgim plămînii ca să primim acest aer, trebuie ca activiștii utemiști să-i îndrepte pe tineri spre toate aceste mijloace plăcute, instructive și demne de petrecere a timpului liber, trebuie să-i învețe să se folosească de ele. Dar din păcate planul de muncă al comitetului U.T.M. de la S.N.G., de pildă, prevede prea puține lucruri în legătură cu educarea morală și recrearea tinerilor.

Și încă ceva. Ghețu a intrat în compania lui Antohi și a celorlalți indivizi dubioși la Căminul Șantierelor Navale, unde poate pătrunde cine vrea și poate pleca oricine, poate petrece cît timp vrea oricine, fără vreun control, fără să dea vreo socoteală. Numai așa se explică intrarea unor oameni străini de întreprindere, suspecți, în rîndurile tinerilor muncitori care locuiesc la cămin. Dar nu numai atît. Tinerii muncitori au la acel cămin condiții de trai foarte proaste, pe care ziarul nostru le-a semnalat într-un articol apărut la data de 11 august 1956. Direcțiunea întreprinderii n-a luat nici pînă în prezent vreo măsură de îndreptare, invocînd diferite motive, și acest lucru este regretabil. Credem că tovarășii din conducerea S.N.G. n-au reflectat îndeajuns pe marginea procesului care a avut loc la clubul întreprinderii lor și n-au tras concluziile care se impuneau. Dar pot s-o facă acum.

★

Faptele comise de Ghețu și ceilalți tineri care s-au dedat la huliganisme sînt, fără îndoială, grave. Judecînd drept, tribunalul a pedepsit aspru pe acuzați, dar lui Ghețu, ținînd seama de faptul că e minor, i-a redus pedeapsa la jumătate, dîndu-i posibilitate să reintre curînd în viața de muncă, luptă și bucurii a tineretului nostru. In articolul de față mi-am arătat părerea despre aceste fapte. Dacă aș fi în locul cititorilor articolului, aș lua o foaie de hîrtie și un toc și aș trimite o scrisoare pentru Ghețu Marin la Penitenciarul din Galați. I-aș scrie astfel că am aflat despre greșelile lui și le condamn, dar știu că el și-a primit pedeapsa și peste un timp oarecare va fi eliberat. L-aș sfătui să se gîndească tot timpul la această clipă supremă cînd va fi liber, să lupte pentru a distruge definitiv soarta tristă pe care i-o hărăzise Antohi, în alianță cu alcoolul, pregătindu-se de pe acum pentru noua viață pe care o va începe. Să nu nutrească gînduri de răzbunare, să aibă tăria de a rezista influențelor rele ale unor indivizi care ar încerca să-l corupă și să se purifice sufletește. Lumea noastră, care construiește un trai mai bun, nu-l va alunga, îl va primi și-i va ajuta să-și croiască un drum drept, demn și frumos. Nu-i prea tîrziu pentru aceasta.

Plenara C. C. al Partidului Comunist Chinez

PEKIN 29 (Agerpres). — China Nouă transmite:
La 28 septembrie 1956 a avut loc o plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez ales la Congresul al VIII-lea pe întreaga Chină al Partidului Comunist Chinez.

Plenara a ales ca președinte al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez pe Mao Țze-dun, iar ca vicepreședinți ai C.C. al Partidului Comunist Chinez pe Liu Șao-ți, Ciu En-lai, Ciu De și Cen Iun.

Plenara a ales ca secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez pe Den Siao-Pin.

Plenara a ales în Biroul Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez pe: Mao Țze-dun, Liu Șao-ți, Ciu En-lai, Ciu De, Cen Iun, Den Siao-pin, Lin Biao, Lin Bo-țziui, Dun Bi-u, Pin Cijen, Lo Jun-huan, Cen I, Li Fu-Ciun, Pin De-huai, Liu Bo-cen, He Lun și Li Sian-Nian.

Ca membri supleanți ai Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez au fost aleși: Ulanfu, Cijan Ven-Tian, Lu Din-i, Cen Bo-da, Kan Șen și Bo I-bo.

Plenara a ales în Comitetul Permanent al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez pe: Mao Țze-dun, Liu Șao-ți, Ciu En-lai, Ciu De, Cen Iun și Den Siao-pin.

Plenara a ales de asemenea secretariatul C.C. al Partidului Comunist Chinez format din: Den Siao-pin, Pin Cijen, Van Țzia-sian, Tan Cijen-lin, Tan Cijen, Huan Ke-cen și Li Siue-fin.

Ca membri supleanți ai secretariatului C.C. al Partidului Comunist Chinez au fost aleși: Liu Lan-Tao, Ian Șan-kun și Hu Țiao-mu.

Plenara a ales ca membri ai Comisiei Centrale a Controlului de Partid de pe lîngă C.C. al Partidului Comunist Chinez pe: Van Țun-u, Van Vei-cijou, Van Vei-gan, Șuai Min-ți, Liu Ghe-pin, Liu Și-u, Liu Lan-tao, Li Si-in, Li Țu-ii, Siao Hua, U Gai-ciji, Gao Ke-lin, Gao Ian, Ma Min-fan, Cijan Din-cen, Dun Bi-u și Țian In.

Ca membri supleanți ai Comisiei Centrale a Controlului de Partid de pe lîngă C.C. al Partidului Comunist Chinez au fost aleși: Van Han, Liu Ți-jen, Li Țzin-in și Gun Țzi-jun.

Ca secretar al Comisiei Centrale a Controlului de Partid de pe lîngă C.C. al Partidului Comunist Chinez a fost ales la plenară Dun Bi-u, iar ca adjuncți ai săi — Liu Lan-tao, Siao Hua, Van Țun-u, Țian In și Liu Si-u.

DE PESTE HOTARE

Noutăți despre tineretul lumii

La Moscova se editează „Ghidul țărilor lumii"

Cu prilejul celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, tinerii redactori de la Editura de Stat pentru Literatură Politică, pregătesc „Ghidul țărilor lumii".

Cartea va cuprinde informații despre Moscova — orașul festivalului, despre fiecare țară participantă la Festival despre festivalurile precedente ale tineretului, un tablou centralizator al rezultatelor obținute la principalele discipline sportive, programul celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

Solidari cu popoarele coloniale și dependente

MONTEVIDEO 29 (Agerpres). — TASS transmite:

Ziarul „La Marcha" a publicat o declarație a federației studenților din Uruguay care își exprimă solidaritatea cu mișcarea de eliberare națională a popoarelor coloniale și dependente. Federația declară că sprijină lupta poporului algerian și condamnă cu hotărîre acțiunile autorităților engleze în Cipru. „Noi, se spune în declarație, sprijinim pe deplin dreptul Egiptului de a fi naționalizat Compania Canalului de Suez... și ne pronunțăm împotriva presiunii economice și politice pe care o exercită Franța și Anglia împotriva Egiptului.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria cu privire la colegiile de tineret

Ziarele centrale au publicat hotărîrea Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria cu privire la colegiile de tineret și educarea tineretului în spiritul comunist.

Sarcinile îmbunătățirii educației socialiste a tineretului studios și ale dezvoltării învățămîntului public, se spune în hotărîre, necesită transformarea treptată și cu atenție a căminelor și internatelor de pe lîngă instituțiile de învățămînt superior și școli medii, în colegii. Această măsură este destinată să îmbunătățească în mod radical educația socialistă a tineretului studios în spiritul colectivismului.

A 7-a aniversare a constituirii R. P. Chineze

Ședința festivă de la Moscova

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite textul prescurtat al cuvîntărilor rostite de A. B. Aristov, secretar al C.C. al P.C.U.S. și Cen Ciu, însărcinat cu afaceri ad-interim al R. P. Chineze în U.R.S.S. la ședința festivă, care a avut loc cu prilejul celei de a șaptea aniversări a constituirii R. P. Chineze:

Constituirea Republicii Populare Chineze, a spus tov. Aristov, este rezultatul luptei îndelungate și pline de abnegație a poporului chinez și a partidului său comunist, rezultatul victoriei marii revoluții populare.

Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez a făcut bilanțul transformărilor socialiste adînci înfăptuite de poporul chinez într-o perioadă istorică neobișnuit de scurtă a spus A. B. Aristov în continuare.

După ce a vorbit despre procesul transformării socialiste a industriei și comerțului capitalist, despre creșterea și dezvoltarea agriculturii și despre îmbunătățirea neconenită a situației materiale a poporului, A. B. Aristov a spus:

Realizările de seamă ale poporului chinez în construirea socialismului, politica externă clarvăzătoare a guvernului chinez, la baza căreia se află lupta neconenită pentru o pace trainică și pentru prietenie între popoare, au asigurat Republicii Populare Chineze un mare prestigiu și respectul profund din partea popoarelor iubitoare de pace.

Vorbind despre prietenia de nezdruncinat dintre U.R.S.S. și R. P. Chineză A. B. Aristov a spus că Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză sînt țări surori, sînt țări care gîndesc la fel, amintind că relațiile frățești dintre cele două țări au fost consfințite prin tratatul istoric de prietenie, alianță și asistență mutuală încheiat în 1950.

Cen Ciu, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R. P. Chineze în U.R.S.S., a mulțumit tuturor celor prezenți pentru faptul că sînt alături de poporul chinez la această mare sărbătoare a lui.

Acum șapte ani — a spus el — poporul chinez, sub conducerea Partidului Comunist Chinez a răsturnat dominația reacționară a imperialismului, feudalismului și capitalismului birocratic și a creat Republica Populară Chineză; imediat după aceasta, el și-a îndreptat toate eforturile spre transformări socialiste, spre construcția socialistă.

Cen Ciu a vorbit pe larg despre schimbările care au avut loc în industria, în agricultura și în cultura Chinei, despre marile transformări socialiste din țară.

Vorbind despre importanța Congresului al 8-lea al P.C. Chinez. Cen Ciu a spus: Congresul ne cheamă să învățăm de la Uniunea Sovietică care pășește în fruntea lagărului socialist și de la țările de democrație populară, să învățăm de la toate partidele frățești, de la popoarele tuturor țărilor. Aici trebuie subliniat că o sarcină imediată și nobilă a poporului chinez este întărirea și dezvoltarea prieteniei dintre China și Uniunea Sovietică.

Cei prezenți au întîmpinat cu aplauze prelungite cuvintele de salut rostite de Cen Ciu în cinstea prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele Chinei și Uniunii Sovietice, în cinstea prieteniei și unității popoarelor din întreaga lume.

Convorbire la C. C. al P.C.U.S.

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 septembrie a avut loc la C.C. al P.C.U.S. o convorbire cu delegația Partidului Comunist din Norvegia care se află la Moscova întorcîndu-se din China.

La convorbire au luat parte M. A. Suslov, secretar al C.C. al P.C.U.S., P. N. Pospelov, secretar al C.C. al P.C.U.S. Emil Løvlien, președintele Partidului Comunist din Norvegia, Just Lippe, secretar al C.C. al Partidului Comunist din Norvegia, Randulph Dalland, membru în secretariatul C.C. al Partidului Comunist din Norvegia și Colbjern Guvog, secretar al Comitetului districtual al P.C. din Norvegia, din districtul Kirkenes.

Convorbirea între reprezentanții celor două partide frățești s-a desfășurat în spiritul prieteniei și al unei depline înțelegeri.

Vizita președintelui Tito în U.R.S.S.

SEVASTOPOL 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 septembrie Iosip Broz-Tito, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, care se află la odihnă în Crimeea, precum și A. Rankovici, vicepreședintele Vecei Federative Executive, D. Pucar, președintele Skupcinei Populare a Republicii Populare Bosnia și Herțegovina, V. Miciunovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia în U.R.S.S., au vizitat golful Sevastopol.

Oaspeții iugoslavi au fost însoțiți de N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., A. I. Kiricenko, membru în Prezidiul C.C. al P.C.U.S. și prim secretar al C.C. al P.C. din Ucraina, L. I. Brejnev, secretar al C.C. al P.C.U.S., amiralul S. G. Gorșkov, comandantul suprem al flotei maritime militare, A. A. Greciko, mareșal al Uniunii Sovietice, I. A. Serov, general de armată.

Oaspeții iugoslavi au fost invitați de către amiralul V. A. Kasatonov, comandantul flotei din Marea Neagră pe crucișătorul „Amiral Nahimov".

Amiralul V. A. Kasatonov, comandantul flotei din Marea Neagră, a oferit un prînz în cinstea președintelui R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, și a primului secretar al C.C. al P.C.U.S. N. S. Hrușciov. N. S. Hrușciov și Iosip Broz-Tito au stat de vorbă cu marinarii și s-au fotografiat împreună cu ei.

În momentul cînd președintele R.P.F. Iugoslavia a părăsit crucișătorul s-au tras salve de salut.

„În apărarea suveranității și independenței Egiptului"

Declarația șahului Iranului

TEHERAN 29 (Agerpres). — TASS transmite: După cum relatează ziarul „Keihan" șeihul Abderrahman Tag, rectorul universității musulmane „Al-Azhar" din Egipt, a adresat șefilor mai multor state telegrame în care îi cheamă să sprijine Egiptul în problema Canalului de Suez. Ziarele publică răspunsul șahului Iranului transmis de Agbalem, mareșalul Curții iraniene.

„Iranul, se spune în răspuns, se împotrivește cu hotărîre folosirii forței și depune toate eforturile pentru a apăra suveranitatea și independența Egiptului atît timp cît guvernul egiptean va asigura libertatea trecerii tuturor navelor prin această mare cale internațională".

În 24 de ore

CAIRO. — La 29 septembrie a fost semnat de către Kamal Ramzi Estino, ministrul Aprovizionării al Egiptului și de S. S. Nikitin, reprezentantul comercial al U.R.S.S. în Egipt contractul cu privire la livrarea de către Uniunea Sovietică a 200.000 de tone de grîu Egiptului.

NEW YORK. — Următoarea ședință a Consiliului de Securitate în cadrul căreia va fi examinată problema Suezului a fost fixată pentru ziua de 5 octombrie, ora 15 (după ora New York-ului).

PARIS. — La 28 septembrie a intrat în funcțiune centrala atomo-electrică franceză construită la Marcoules.

NEW YORK. — Harvey Matusow, autorul cunoscutei cărți „Martor mincinos" a fost condamnat de tribunalul din New York la cinci ani închisoare pentru depozițiile făcute la procesul intentat în anul 1952 unui grup de 13 fruntași comuniști.

NEW YORK. — Ministerul Justiției al S.U.A. a făcut la 28 septembrie un pas extrem de neobișnuit, propunînd Curții Supreme să trimeată spre rejudecare instanței inferioare procesul lui Steve Nelson și al altor patru comuniști din Pittsburgh.

RIO DE JANEIRO. — Agenția France Presse anunță că președintele Braziliei, Juscelino Kubitschek, a semnat un decret prevăzînd viitoarea transferare a capitalei Braziliei pe un platou central al țării. Noua capitală se va numi „Brazilia".

PARIS. — La 28 septembrie a avut loc la Paris ședința consiliului Uniunii nord-atlantice (NATO) consacrată problemelor în legătură cu remilitarizarea Germaniei occidentale. Reprezentantul Republicii Federale Germane a anunțat că guvernul Germaniei occidentale intenționează încă de pe acum să sporească numărul militarilor activi de la 230.000 pînă la 300.000 oameni.

Plenara C. C. al P. C. Italian

ROMA 29 (Agerpres). — TASS transmite: Luigi Longo, secretar general adjunct al Partidului Comunist Italian, a prezentat la plenara Comitetului Central al Partidului raportul „Pregătirile pentru cel de al 8-lea Congres național al partidului".

La începutul raportului său Longo a subliniat că proiectul de teze pentru congres, elaborat de o comisie a Comitetului Central, își propune să dea un răspuns clar și precis la problemele noi pe care le pune în fața partidului dezvoltarea situației internaționale și interne Longo a subliniat că Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a pus în fața mișcării muncitorești și comuniste internaționale probleme de cea mai mare importanță.

Amintind despre condamnarea cultului personalității, Longo a declarat că deși s-au comis greșeli și a fost încălcată legalitatea socialistă și democrația sovietică și de partid, în U.R.S.S. nu s-a adus niciodată nici o știrbire bazelor orînduirii sovietice și realizărilor ei.

După aceea, Longo a analizat specificul situației economice și politice din Italia.

Trecînd la problemele politicii externe, Longo a subliniat că în termenul cel mai scurt Italia trebuie să-și dobîndească din nou întreaga sa suveranitate națională.

Longo a consacrat ultima parte a raportului său problemelor de partid.

Longo a anunțat că conducerea partidului propune ca cel de-al 8-lea Congres național al partidului să fie convocat pentru 8 decembrie cu următoarea ordine de zi: 1. Drumul Italiei spre socialism (raportor Palmiro Togliatti); 2. Modificarea statutului; 3. Alegerea Comitetului Central. Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Italian își continuă lucrările. La discuțiile pe marginea raportului lui Luigi Longo au participat Emilio Sereni, Mario Montagnana, Giorgio Amendola, Pietro Secchia, Renato Bitossi și alți membri ai Comitetului Central.

Sesiunea Consiliului general al F.S.M.

SOFIA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 septembrie, cea de a 8-a sesiune a Consiliului general al Federației Sindicale Mondiale a continuat discutarea rapoartelor lui Louis Saillant și Abdull Diallo. Vorbitorii au aprobat activitatea Federației Sindicale Mondiale.

Rafael Avrila, secretar general al Uniunii internaționale a Sindicatelor muncitorilor din transporturi, porturi și pescuit a vorbit despre avîntul mișcării greviste a feroviarilor, lucrătorilor din transportul auto și docherilor dintr-o serie de țări capitaliste din Europa și America.

Benoit Franchon, secretar general al Confederației Generale a Muncii din Franța a vorbit despre lupta muncitorilor francezi pentru drepturile lor vitale. El a acordat de asemenea o mare atenție problemei luptei pentru unitatea mișcării sindicale internaționale.

Cu un mare interes a fost ascultată cuvîntarea delegatului sovietic S. Muradov, președintele Consiliului republican al sindicatelor din R.S.S. Turkmenă care a vorbit despre activitatea sindicatelor din Turkmenia.

Noi filme în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice

În zilele tradiționalei Luni a prieteniei romîno-sovietice, spectatorii bucureșteni vor putea viziona în premieră noi producții valoroase ale studiourilor cinematografice din Uniunea Sovietică.

Printre acestea sînt filmele artistice „Cazul fruntașului Kocetkov", „Muzică cu bucluc", „Cazul Rumeanțev", „Voinița", „Soarta toboșarului", „Fiul", „Doi căpitani", „Urme pe zăpadă", „Rude străine", „Bulevardul principal", „Într-un magazin universal", „Mexicanul" și „Primul eșalon".

Într-o serie de orașe din țară va rula filmul sovietic „Dosarul 306".

În primele zile ale lunii octombrie, pe ecranele cinematografelor din Capitală va avea loc premiera filmelor romînești „Afacerea Protar", după piesa „Ultima oră" a lui Mihail Sebastian și „Fetița mincinoasă", producții ale studioului cinematografic „București".

De asemenea vor rula în premieră cîteva producții ale studiourilor cinematografice din țări de democrație populară. Astfel, în București și în provincie va fi prezentat filmul „Ernst Thälmann — conducătorul clasei sale", producție a cinematografiei din R.D. Germană și „Podhale în flăcări", o realizare a studiourilor poloneze. În țară vor mai rula filmele maghiare „Prăpastia", „Trandafirii lui Allah" și „Salonul nr. 9", precum și filmul „Suflete tari", o producție a studiourilor din R.D. Germană.

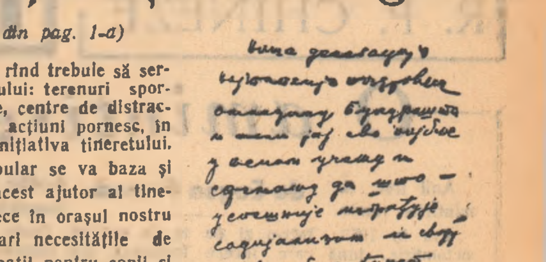
O oră cu conducătorii municipalității din Belgrad

(Urmare din pag. 1-a)

care în primul rînd trebuie să servească tineretului: terenuri sportive, stadioane, centre de distracție. Asemenea acțiuni pornesc, în general, din inițiativa tineretului. Comitetul Popular se va baza și în viitor pe acest ajutor al tineretului, deoarece în orașul nostru sînt foarte mari necesitățile de obiective și spații pentru copii și tineret. Nouă ne va trebui un șir de 10 ani ca să construim la Belgrad tot ce poate contribui ca viața tineretului și a copiilor să devină mai veselă, ca să se îmbunătățească foarte mult condițiile fizice și sanitare ale tineretului.

Tineretul din Belgrad a arătat întotdeauna bunăvoință și capacitate de a ajuta orașul. Pot să adaug că membrii „Tineretului Popular" reprezintă cea mai activă și mai vioaie categorie a locuitorilor orașului.

Interviul nostru se apropie de sfîrșit. Tovarășul Minici adresează cîteva rînduri tineretului bucureștean:

„Delegația noastră salută foarte călduros tineretul Bucureștiului și îi dorește cele mai bune realizări la învățătură și în pregătirea lui, ca să poată clădi în țara sa, cu cît mai mult succes socialismul și viitorul său fericit".

...Minutarele ceasornicului s-au apropiat de ora 16. Știam că oaspeții noștri au un program încărcat de vizite. Așa încît nu le-am răpit mai mult timp.

La capătul unui interval de o oră i-am părăsit pe oaspeții iugoslavi cu sentimentul pe care îl ai cînd te desparți de vechi cunoscuți.

Informații

Sîmbătă seara a avut loc în sala Ateneului R.P.R. primul concert din stagiunea aceasta al Orchestrei simfonice a Filarmonicii de Stat „George Enescu" colectiv artistic emerit din R.P.R.

Ansamblul de cîntece și dansuri C.F.R.-Giulești a oferit sîmbătă seara în sala Dalles, un spectacol în cadrul căruia a prezentat programul pe care dansatorii, cîntăreții și instrumentiștii ansamblului îl vor interpreta în turneul din Iran.

Sport

Succese ale sportivilor romîni peste hotare

Tenis de masă

Vineri noaptea au luat sfîrșit în sala Coubertin din Paris campionatele europene de tenis de masă pentru juniori la care au participat sportivi din R. Cehoslovacă, Anglia, Țara Galilor, Olanda, R.P.R., R.F. Germană și Franța. Un strălucit succes au obținut cei patru reprezentanți ai țării noastre, care au cucerit primul loc în 4 din cele 5 probe desfășurate. Tinerii jucători romîni au demonstrat o înaltă măiestrie sportivă fiind principalii protagoniști ai acestor campionate.

În finala probei de simplu bărbați, Gheorghe Cobîrzan l-a învins cu 3—1 (21—17, 21—15 22—24, 21—13) pe cel de-al doilea jucător romîn Mihai Iscovici. Finala probei de simplu femei a fost cîștigată de Maria Golopenția care a întrecut-o pe Vendula Schwartzova (R. Cehoslovacă) cu 3—0 (21—14, 21—10, 21—14). Perechea romînă Cobîrzan, Iscovici s-a clasat de asemenea pe primul loc în finala probei de dublu bărbați învingînd cuplul francez Sautereau, Helaine cu 2—0 (21—9, 21—14) în timp ce cuplul Maria Golopenția, Mariana Barasch a cucerit victoria în proba de dublu femei, dispunînd cu 2—1 (24—22, 19—21, 21—17) de jucătoarele cehoslovace Schwartzova și Fruhawa. Finala probei de dublu mixt a revenit perechii cehoslovace Dressler, Schwartzowa care a întrecut cu 2—1 (21-17, 19-21, 21-15) pe reprezentanții R.P.R. Iscovici, Barasch.

Atletism

DRESDA 29 (Agerpres). — Prin telefon: Sîmbătă a început la Dresda concursul internațional de atletism „Memorialul Harbig". Vremea nefavorabilă (ploaie și vînt) a influențat în mare măsură desfășurarea concursurilor. În prima zi a competiției atleții romîni au obținut frumoase succese. În proba de 400 m. garduri, maestrul sportului Ilie Savel a cucerit primul loc cu timpul de 52'6/10. Proba de înălțime femei a revenit reprezentantei noastre Iolanda Balaș cu un excelent rezultat de 1,70 m. Remarcabilă e și comportarea lui Aioanei, care în cursa de 3.000 m. obstacole s-a clasat pe primul loc cu timpul de 9'00"4/10. Concursul se încheie astăzi.

ASTĂZI LA ISTANBUL:

Galatasaray — Dinamo București

Astăzi la Istanbul echipa campioană de fotbal a R.P.R., Dinamo-București, întîlnește campioana Turciei, Galatasaray, într-un meci contînd drept returul întîlnirii desfășurate luna trecut la București, în prima etapă a „Cupei campionilor europeni".

Fotbaliștii romîni vor alinia următoarea formație probabilă: Uțu, — Băcuț I, Băcuț II, Fl. Anghel — Călinoiu, Nunweiller — Mihai, Neagu, Ene, Voica, Suru.

Stațiile noastre de radio vor retransmite desfășurarea întregului joc pe programul I, cu începere de la ora 16,30.

Prima zi a întîlnirii dintre înotătorii romîni și polonezi

La bazinul Dante Gherman din Capitală a început sîmbătă după amiază întîlnirea internațională de înot, polo și sărituri dintre echipele reprezentative masculine ale R.P. Romîne și R.P. Polone. După prima zi echipa R.P.R. conduce cu 48—33 puncte.

Meciul de polo pe apă dintre echipele de seniori ale R.P.R. și R.P. Polone s-a încheiat cu rezultatul de 6—3 (3—0) în favoarea jucătorilor romîni.

Întîlnirea va continua astăzi cu începere de la ora 16.

(Agerpres).

Baletul Teatrului Mare din Moscova va face un turneu la Londra

MOSCOVA 29 (Agerpres). — TASS transmite:

Scrisoarea unui grup de reprezentanți de seamă ai Teatrului Mare, publicată zilele trecute în ziarul „Izvestia" în legătură cu turneul acestui teatru la Londra, a provocat un viu răsunet în opinia publică engleză.

Pe adresa guvernului sovietic, a Ministerului Culturii al U.R.S.S., a direcției Teatrului Mare și pe adresa unor actori ai acestui teatru au sosit numeroase scrisori din partea diferitelor organizații engleze, a unor deputați, precum și a unor persoane particulare. Printre scrisorile primite din partea unor organizații engleze, figurează scrisorile comitetului pentru apărarea păcii din Anglia, a asociației pentru prietenia anglo-sovietică, a Consiliului de direcție al Teatrului „Covent Garden".

Toate aceste scrisori exprimă speranța că viitorul turneu la Londra al baletului Teatrului Mare, organizat pe bază de reciprocitate, va avea loc. În presa engleză sînt publicate numeroase comentarii care în majoritate se pronunță în favoarea turneului, apreciind aceasta ca un factor important al dezvoltării și întăririi continue a legăturilor culturale anglo-sovietice. Toate acestea dovedesc că opinia publică din Anglia dorește în mod sincer să creeze o atmosferă favorabilă spectacolelor pe care le va da la Londra baletul Teatrului Mare.

La rîndul său organizația guvernamentală — Comitetul pentru relațiile cu U.R.S.S. de pe lîngă Consiliul Britanic a trimis următorul răspuns la mesajul Ministerului Culturii al U.R.S.S. în legătură cu turneul la Londra al baletului Teatrului Mare.

„Comitetul pentru relațiile cu U.R.S.S. de pe lîngă Consiliul Britanic salută posibilitatea creată prin telegrama dvs. adresată d-lui Mathew, de a atenua temerile complect nefondate ale trupei Teatrului Mare, în legătură cu atitudinea ce se va manifesta față de aceasta în timpul turneului în Anglia.

Trupa Teatrului Mare poate fi încredințată că i se va acorda aceeași primire cordială ca și tuturor artiștilor sovietici care au venit în Anglia sub auspiciile noastre. Ea va fi primită cu simpatie și se va bucura de toate libertățile tradiționale ale tuturor celor sosiți în Anglia. Dorim foarte mult venirea acestei trupe.

Ministerul Culturii al U.R.S.S și direcția Teatrului Mare, dorind să contribuie prin toate mijloacele la dezvoltarea cu succes a legăturilor culturale dintre popoarele Marii Britanii și Uniunii Sovietice, după ce s-a consultat cu colectivul trupei de balet al acestui teatru, au considerat că este posibil în aceste condiții să meargă în întîmpinarea dorințelor opiniei publice engleze. Trupa de balet a teatrului va pleca zilele acestea la Londra.

Tratative franco-vestgermane

BONN 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 septembrie a sosit la Bonn pentru a duce tratative cu cancelarul Adenauer, Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri al Franței.

La tratative vor participa și miniștrii Afacerilor Externe ai celor două țări.

Presa anunță că tema discuțiilor va fi problema Saarului., precum și un schimb de păreri cu privire la situația internațională și în special în legătură cu problema Suezului.

Se anunță de asemenea că Adenauer intenționează să examineze cu Guy Mollet planul său de creare a așa-numitei „Federații europene". Ziarele scriu că după concepția autorilor ei, această „Federație europeană" trebuie să fie o formă politică de unificare a țărilor vest-europene ca o complectare la Uniunea militară și economică vest-europeană care există în prezent.

Memento:

NÜRNBERG 1946

Acum 10 ani, în curtea cenușie a închisorii centrale din Nürnberg, cîțiva dintre foștii mari demnitari ai celui de-al treilea Reich se zbăteau în ultimele spasme la capătul funiilor albe. Omenirea îi privea tăcută. Personal cunosc zeci de oameni care și-ar fi vîndut întregul avut numai ca să poată asista la execuție, acolo, în curtea închisorii. Cel puțin jumătate din populația globului — bărbați și femei — s-ar fi oferit în ziua aceea să pipăie cu mîinile lor frînghia, să petreacă latul în jurul grumazelor, să arunce la pămînt, cu o lovitură de picior, scăunașele.

Moartea criminalilor nu a adus milioanelor de oameni care o așteptau, deplina satisfacție. Căci prea visaseră această clipă, o visaseră ani întregi îndărătul sîrmelor ghimpate din care îi pîndea electrocutarea, o visaseră pe cînd făceau de serviciu la evacuarea sălilor de gazare și la crematorii, o visaseră pe cînd făceau economie de cobai prin supunerea trupurilor lor celor mai sinistre experiențe imaginabile... O visaseră atît de îndelung, o descompuseseră atît de minuțios, mișcare cu mișcare, clipă cu clipă, de atîtea ori realizaseră în minte au ralenti filmul execuției, încît acum, aievea, ea se desfășura prea sumar, în forme prea legale și, mai ales, prea definitiv... Familiile celor împușcați, gazați, decapitați, îngropați de vii, arși de vii, inoculați cu tifos, inoculați cu ciumă, familiile acestea ar fi dorit prelungirea eternă a instantaneului din Nürnberg; ele manifestau pentru o execuție în care fiecare chin să fie dus pînă la pragul aparent al morții, dar fără a se trece dincolo de el, pentru ca numai decît după aceea totul să poată începe de la capăt, din nou și din nou, pînă la totala epuizare.

Și nu era nimic mai lipsit de cruzime decît această dorință. Era de fapt un sfîrșit de capitol al istoriei — iar umanitatea cerea ca acest final să fie tipărit vizibil, cu majuscule. Sub ochii celor ce vor veni, textul acesta să cadă întîi și întîi. Să atragă cu putere magnetică. Să fie citit cu răsuflarea tăiată. Să nu fie uitat în vecii vecilor.

În lume au mai fost procese răsunătoare și execuții de criminali celebri. Dar diferența se impune de la început: cei din Nürnberg nu sînt și nu vor rămîne celebri. Cu toate că au condus un stat întreg, sau poate tocmai din pricina aceasta. Crimele lor, anihilînd prin hecatombe uriașe toate fărădelegile înaintașilor lor întru ucidere, nici măcar n-au fost făcute cu propria mînă. Bîta, cuțitul, pistolul fuseseră, poate, uneltele lor, la vîrsta de 16—20 de ani, pe atunci cînd, în cafenelele din München sau Bremen, tinerii huligani primeau halbele gratis în schimbul urletelor comandate la alegeri. Dar asta trecuse. La 40, la 50 de ani ei erau oameni de stat, miniștri, diplomați, cu uniformă și decorații. Ucideau cu stiloul: „să fie lichidată populația din..." Elegant. Concis. Cu degetele curate. Cu dosare numerotate la registratură, parafate la cancelaria Reich-ului, depozitate la arhive.

Acum 10 ani, omenirea privea cadavrele lor și, stupefiată, încerca să reconstituie drumul. Nu fiecare din cele două miliarde de spectatori la execuție avea înțelegerea clară și reală a evenimentelor. Nu fiecare pricepea că reprimarea sîngeroasă a proletariatului, ca funcție permanentă a orînduirii capitaliste, crease fascismul ca organ executor. Nu fiecare pricepea că imperialismul, în fața agoniei sale inevitabile, nu reușise să găsească o altă soluție pentru amînarea fatalului termen. Atunci, în 1946, mulți se întrebau dacă omenirea nu cunoaște degenerescența, din moment ce din pîntecele ei se iviseră asemenea monștri. Oamenii au trebuit să fie liniștiți și nu a fost ușor. Pînă la urmă s-au convins. Criminalii executați la Nürnberg nu aparținuseră speciei umane. Se folosiseră doar de asemănarea exterioară cu omul. Cadavrele lor, purtînd stigmatul bestialității și al fricii, îi trădau pe vecie.

Dar unii dintre cei care meritau să fie acolo au scăpat. De ani de zile caricaturiștii au o temă favorită: fantoma lui Hitler și a cîtorva dintre acoliții săi privind cu invidie pe cei care au scăpat; sau, dimpotrivă, dîndu-le părintește instrucțiuni. Sînt caricaturi pe care le privești fără zîmbet. Te gîndești la sens — și rîsul îngheață pe buze. Istoria refuză să dea explicații unor asemenea caricaturi, ei îi repugnă umorul macabru. Cu toate acestea, Hans Speidel, cel care a condus invazia în Franța (1940), șeful armatei invadatoare în Ucraina (1942), șeful statului major al armatei lui Rommel (1944), inițiator al „tacticii pămîntului pîrjolit" — a fost uns conducător al Bundeswehr-ului (1955), pe baza acestor „valoroase" antecedente. Generalul von Manteufel, generalul Adolf Heusinger, feld-mareșal Kesselring, feld-mareșalul von Rundstädt și alții, nume la auzul cărora pămîntul chinuit al Europei tresare — au, toți, funcții de mare răspundere în noua armată vest-germană. Nu au adoptat decît schimbări minime. Poate că nu mai poartă gulere tari — materialul prea scrobit în jurul gîtului le-ar da, prin asociere, senzații neplăcute. Încolo, sînt oricînd gata să înoade, așa, ca două capete de ață, prezentul de zilele parăzilor militare ale führer-ului de acum cincisprezece ani, la Paris și Varșovia, la Haga și Budapesta, la Bruxelles și București. Ei fac tot ce le stă în putință pentru ca diviziile de tancuri să fie în stare a porni pe drumurile bine cunoscute.

Dar Parisul, Varșovia, Haga, Budapesta, Bruxelles și Bucureștiul, orașe cu răni vindecate, cicatrizate au încă niște bucăți din funia de la Nürnberg. Le păstrează în sipete enorme, de dimensiunile conștiinței. Le păstrează nu din superstiție — ele nu vor aduce noroc nimănui — ci pentru prospețimea memoriei. Dacă aceste orașe și multe alte capitale ale lumii ar împleti din nou funia îmbucătățită, ea ar fi destul de lungă pentru a putea dubla Ecuatorul.

Aviz, și încă odată aviz, amatorilor.

I. ȘTEFAN

TE SALUTĂM, POPOR AL CHINEI NOI!

向新中國人民致敬！

O amintire

de Eugen Frunză

Anii trec. Amintirile rămîn.

Era în 1953. Intr-o zi de octombrie, lună care începe în China cu marea sărbătoare a proclamării republicii. Purtam în mine tabloul halucinant al demonstrației din Pekin, la care asistasem cu uimire. Văzusem pentru întîia oară un ocean nu de apă, ci de culori. Valurile sale, în toate nuanțele florilor se legănaseră copleșitoare. In piața Tien An Men, lunecînd pe dinaintea uriașei tribune. Intreaga China părea că trece în acea zi, înfășurată în mătase și încărcată de flori, ca să-și exprime bucuria de a trăi în libertate.

Mă vrăjiseră îndeosebi veștmintele femeilor, simfonie a culorilor de-a dreptul uluitoare. In sunetul tobelor și al talgerelor de aramă, trecuse pe dinainte-mi zîmbetul fără seamăn al continentului chinez.

Și iată, cîteva zile mai tîrziu, încă sub imperiul acelei grandioase manifestații, mă aflam într-un sat din apropierea Pekinului. Aici, la sediul gospodăriei colective, în jurul unei mese lungi, încărcate cu ceşti de ceai şi banane, stam de vorbă de cîteva ceasuri cu sătenii. Nu voi reda această discuţie. Am relatat-o cîndva, într-o altă însemnare. Vreau să-i dau cuvînt de cinstire unei femei vîrstnice, membră a gospodăriei colective cu care n-am schimbat decît puţine vorbe. Insă de neuitat pentru mine.

Era mătuşa Li, mamă şi gospodină vrednică, acum — poate — şi bunică. Şedea pe scaun, zîmbitoare şi plină de demnitate. Se amesteca foarte rar în vorbă. Şi atunci, mai mult ca să facă oficiul de gazdă, îndemnîndu-ne să mai gustăm din parfumatele fructe ale sudului. Purta o rochie frumoasă, din mătase înflorată care, din prima clipă, îmi readuse în minte revărsarea de culori din capitala Chinei.

Abia într-un tîrziu, mătuşa Li deveni mai vorbăreaţă. Dar vorbele ei nu erau ca ale altora. Avea felul ei propriu de a spune, foarte scurt şi în imagini izbitoare, povestea cea mare a vieţii.

Vizita se apropia de sfîrşit. După ce mulţumirăm pentru prietenoasa primire, ne îndreptarăm spre ieşire. Atunci am întrebat-o pe mătuşa Li:

— Aşadar e mai bine astăzi, sub regimul popular... Ce zici?

Nu mi-a răspuns îndată. Părea că se gîndeşte la ceva foarte îndepărtat şi trist. Apoi, cu un gest scurt, îmi arătă rochia:

— Nu vedeţi? Port şi eu rochie înflorată. In trecut, toată lunga mea viaţă, n-am purtat decît veştminte cenuşii...

Covîrşitoare imagine, prin care o simplă femeie arăta saltul istoric al celui mai mare popor din lume.

I-am strîns mîinile cu profundă emoţie. Am purtat cuvintele acestea în inima mea de-a lungul întregii călătorii. Revedeam mereu rochia ei înflorată, amestecîndu-se parcă în oceanul de culori din piaţa Tien An Men.

Da, un uriaş popor — 600 de milioane — a dărîmat veacul cenuşiu al robiei şi a intrat în evul frumuseţii.

Odată cu libertatea, el a cucerit şi dreptul la culorile bucuriei...

Anii trec. Amintirile rămîn. Cuvintele mătuşei Li s-au adăugat la zestrea vieţii mele. Pentru totdeauna.

„Bătrîna căreia i se citesc versuri"
Sculptură de Tchen Ho-ting

Cartea a devenit un prieten apropiat tineretului chinez.

ORAŞUL PETROLIŞTILOR

articol scris special pentru „Scînteia tineretului" de Cen Di

Maşina ne poartă prin pustiu, spre apus, în direcţia munţilor Ţilianşan.

— Lumini, iată lumini! — strigară deodată tinerii din maşină, miraţi. M-am uitat înainte: în stînga străluceau într-adevăr, lumini electrice, iar drept înainte, la poalele munţilor, au început să clipească treptat semnale roşii şi verzi. Era pe înserat şi admiram panorama pustiului Gobi. Un muncitor care lucrează la schela petroliferă şi care călătorea cu noi, ne-a atras atenţia că am ajuns. Am fost cuprins de o bucurie care m-a făcut să uit de oboseala drumului lung de 150 de kilometri. Vechea mea dorinţă de a vedea schelele petrolifere din Iuimîn mi se îndeplinea.

Maşina merge încet. Frunzele verzi ale plopilor cad în faţa noastră. Se spune că în pustiul Gobi nu creşte nimic, de aceea sînt mirat—de unde aceste frunze verzi? Printre frunzele pomilor am văzut un magazin universal, o cooperativă de aprovizionare, un restaurant, o şcoală, un cinematograf şi un şir întreg de noi locuinţe pentru muncitori. Pe trotuoare trec grupuri de cîte 3-5 oameni, fete frumoase şi tineri cu obrajii sănătoşi, înnegriţi de soare. Autocamioane pline cu muncitori trec necontenit. Maşina noastră s-a oprit.

— Unde am ajuns, de ce e aşa de mult zgomot? — am întrebat cu mirare pe tovarăşul meu de drum.

— Sînteţi pentru prima oară prin aceste locuri? Maşina a sosit în oraşul petroliştilor — schelele petrolifere din Iuimîn.

In ultimii ani după eliberarea ţării schelele de aici s-au dezvoltat într-un ritm uimitor. In oraş se găseşte tot ceea ce este necesar oamenilor muncii. Alături de marile ateliere ale întreprinderilor şi de clădirile administraţiei vezi case de locuit, spitalul, baia, cămine de copii, librării, parcuri, ateliere şi magazine de confecţii etc.

Dar centrul vieţii în Iuimîn se găseşte acolo unde izvorăşte petrolul. Dacă priveşti în treacăt pe panta muntelui, vei vedea numeroase turle de sonde.

La schelele petrolifere zgomotele pompelor nu contenesc. Zi şi noapte ele scot petrolul — sîngele oţelului şi fierului. Conducta de petrol trece pe la marginea muntelui, pe malurile apelor şi şesuri şi duce ţiţeiul din rezervoare, în rafinării. Astăzi numărul sondelor puse în funcţiune a crescut cu 305 la sută în comparaţie cu perioada dinainte de eliberare. Din 1953 pînă în august 1955 s-a extras ţiţei cu 139,69 la sută mai mult decît în perioada dinaintea eliberării.

Odată cu dezvoltarea construcţiei oraşului petroliştilor şi cu mărirea producţiei au crescut în luptă cu greutăţile şi tinerii muncitori. Li Sin-go, care după terminarea universităţii „Ciunţin" a venit să lucreze la aceste schele, a propus forarea sondelor de exploatare sub presiune mare, fără golirea coloanei, ceea ce permite micşorarea timpului de cimentare a sondei şi scurtarea timpului de forare. Această experienţă este larg răspîndită astăzi printre sondori.

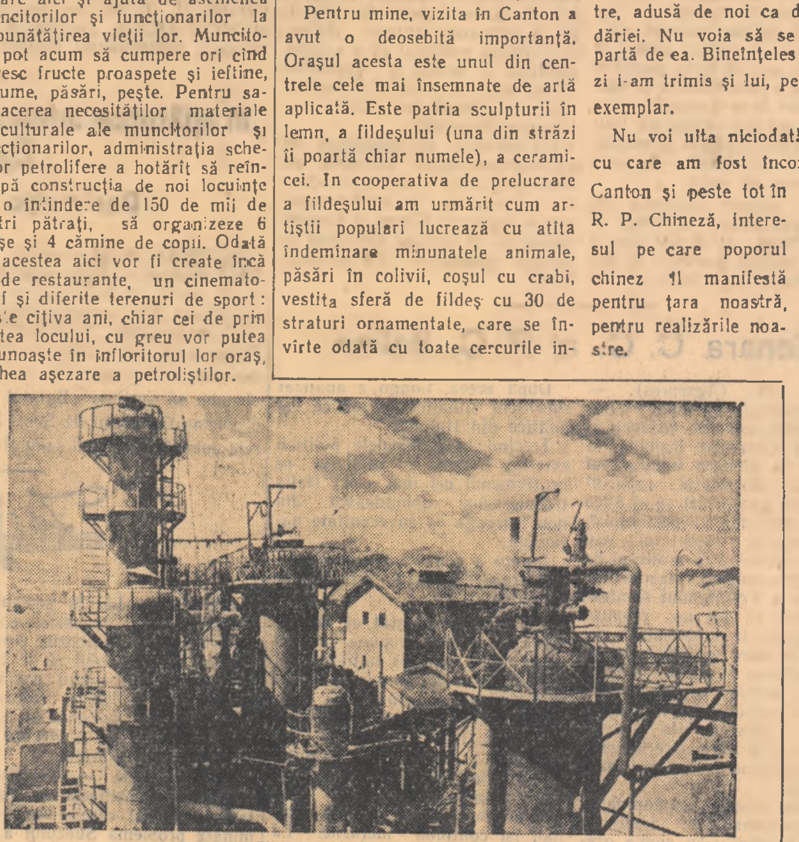
Intre secţiile de distilare ale rafinăriilor nr. 3, 5, 6 şi 7 se desfăşoară întreceri prieteneşti sub lozinca „Să dăm mai mult petrol şi benzină prin îmbunătăţirea calităţii producţiei".

Căutînd să aprofundeze cît mai mult cunoştinţele lor, numeroşi tineri muncitori şi-au făcut serioase planuri de studii. Iată, de pildă, tînărul In Mei-hua, de la una din rafinării, va studia astfel, ca în decursul a 2-3 ani nivelul cunoştinţelor sale să ajungă la cel al inginerilor. Practicantul geolog Ciao Min-iuan şi-a propus să ajungă în patru ani inginer geolog.

Mulţi muncitori cu care am stat de vorbă ne-au spus: „Cu toate că munca noastră e destul de grea în pustiul Gobi, trăim totuşi o viaţă fericită şi plină de bucurii". Intr-adevăr, aici nu e nici pe departe aşa de pustiu şi plictisitor cum îşi imaginează cei ce n-au călcat niciodată prin aceste locuri.

In fiecare zi, după orele de muncă, îi veţi putea vedea pe tinerii locuitori ai oraşului jucînd mingea sau luptîndu-se în faţa tablei de şah, cîntînd, dansînd, îi veţi putea întîlni la teatru sau cinematograf.

Se schimbă faţa schelelor petrolifere din Iuimîn. Faptul că regiunile petrolifere au fost unite la 1 iulie cu calea ferată Lancijou-Sintzian a contribuit la dezvoltarea şi înflorirea lor. Construirea acestei căi ferate a rezolvat nu numai problema transportului petrolului, dar face posibil transportul materialelor de construcţie necesare aici şi ajută de asemenea muncitorilor şi funcţionarilor la îmbunătăţirea vieţii lor. Muncitorii pot acum să cumpere ori cînd doresc fructe proaspete şi ieftine, legume, păsări, peşte. Pentru satisfacerea necesităţilor materiale şi culturale ale muncitorilor şi funcţionarilor, administraţia schelelor petrolifere a hotărît să reînceapă construcţia de noi locuinţe pe o întindere de 150 de mii de metri pătraţi, să organizeze 6 creşe şi 4 cămine de copii. Odată cu acestea aici vor fi create încă 27 de restaurante, un cinematograf şi diferite terenuri de sport: Peste cîţiva ani, chiar cei de prin partea locului, cu greu vor putea recunoaşte în înfloritorul lor oraş, vechea aşezare a petroliştilor.

Un aspect din oraşul petroliştilor

LA CANTON

de Ella Cancicov
artistă decoratoare

Am călătorit spre Canton cu avionul. La început, drumul a fost plin de emoţii din pricina vîntului şi a ploii. După cîteva ore însă, norii s-au subţiat lăsînd să se vadă un peisaj minunat; covoarele de plantaţii în forme de vitralii, casele mici aşezate ca în oraşele de copii. Am trecut fluviul Galben, imens, într-adevăr de culoarea numelui pe care-l poartă, lipit parcă pe vecie de pămînt, apă fără de maluri, cu puncte mici pe el: vapoarele.

Cantonul, care numără 1.500.000 de locuitori, este aşezat pe malul unui mare rîu, rîul Perlelor şi are aspectul unui port, poate e portul cel mai pitoresc din lume. O animaţie de nedescris pe apă şi pe cheiuri. Sute de ambarcaţiuni de mărimi şi forme diferite, unele vechi de tot. Cred că sînt aici prototipurile tuturor plutitoarelor de cînd au fost ele inventate şi pînă astăzi.

Străzile, nu mai puţin animate, au trotuarele acoperite, mărginite de stîlpi albi cu inscripţii în toate culorile. Magazinele-bazar, unde se vînd cele mai diferite obiecte şi fructe, au uşile larg deschise, căci peretele dinspre trotuar e aproape inexistent. Acum aproape 30 de ani, pe aceste străzi, a curs în valuri sîngele muncitorilor, ţăranilor şi studenţilor chinezi, care luptau pentru viaţa mai bună, dobîndită abia în zilele noastre. Mărturie sînt mormintele şi gropile comune de la marginea oraşului.

Pentru mine, vizita în Canton a avut o deosebită importanţă. Oraşul acesta este unul din centrele cele mai însemnate de artă aplicată. Este patria sculpturii în lemn, a fildeşului (una din străzi îi poartă chiar numele), a ceramicei. In cooperativa de prelucrare a fildeşului am urmărit cum artiştii populari lucrează cu atîta îndemînare minunatele animale, păsări în colivii, coşul cu crabi, vestita sferă de fildeş cu 30 de straturi ornamentate, care se învîrte odată cu toate cercurile interioare. Am văzut într-o expoziţie un grăunte de fildeş de mărimea unui bob de orez, pe care erau gravate 100 de caractere: testamentul lui Sun Yat Sen. Cu lupa se poate vedea că sculptura este foarte bine şi frumos lucrată.

Un drum cu maşina printre orezării, bananieri, pe lîngă un rîu care apărea şi dispărea la fiecare cotitură, ne-a dus în Si Wan — patria oalelor, a statuietelor şi animalelor smălţuite. Incă acum 700 ani, un împărat din dinastia Song, a adus în satul Si Wan cei mai mari specialişti în ceramică. De atunci satul a devenit unul din cele mai importante centre ale acestei industrii din China.

Aici am vizitat atelierele şi cuptorul. Artiştii populari ne-au întîmpinat şi ne-au condus, explicîndu-ne felul lor de a lucra.

In apropierea Cantonului, am vizitat „Satul cu tot felul de fructe". Am văzut grădinile nesfîrşite de bananieri, ananaşi, portocali şi plantaţiile de trestie de zahăr, ale cooperativelor agricole. Am vorbit cu oamenii de acolo şi ne-am dat seama de diferenţa dintre viaţa lor de acum şi aceea de dinainte. Sînt oameni care de-abia după eliberare au cunoscut o viaţă cu adevărat omenească.

Am să-l ţin minte întotdeauna pe ţăranul care mergea în urma noastră pe cărăruile dintre plantaţii, ţinînd în mînă cartea cu fotografiile realizărilor ţării noastre, adusă de noi ca dar gospodăriei. Nu voia să se mai despartă de ea. Bineînţeles că a doua zi i-am trimis şi lui, personal, un exemplar.

Nu voi uita niciodată atenţia cu care am fost înconjuraţi la Canton şi peste tot în R. P. Chineză, interesul pe care poporul chinez îl manifestă pentru ţara noastră, pentru realizările noastre.

Pe scurt

● Potrivit prevederilor proiectului de plan de 12 ani de dezvoltare a agriculturii, se urmăreşte valorificarea a peste 27 milioane ha. de pămînturi înţelenite. Pînă în prezent în R.P. Chineză au fost valorificare circa 2.700.000 de hectare de pămînturi înţelenite.

● In prezent, pe pămînturile valorificate s-au creat 429 de gospodării agricole de stat, dispunînd de o suprafaţă arabilă de 430 de mii hectare. Statul a înzestrat gospodăriile agricole cu circa 4000 tractoare şi alte maşini agricole.

● La Pekin, Şanhai, Şensi, Canton, Tianţzin şi în alte oraşe din R.P. Chineză au fost constituite detaşamente de tineri voluntari, numărînd în total circa 300 de mii de tineri. Anul acesta au început să lucreze în uzine şi fabrici, în mine şi pe şantierele de construcţie circa 850 de mii de tineri şi tinere.

● In anul şcolar 1956—1957 institutele de învăţămînt superior din Pekin sînt frecventate de peste 77 de mii de studenţi.

● Din 1953 şi pînă în prezent peste 1200 de studenţi din Pekin au fost trimişi să-şi continue studiile în Uniunea Sovietică, Cehoslovacia şi alte ţări. Pe de altă parte, în 17 institute de învăţămînt superior învaţă peste 400 de studenţi din 16 ţări.

● Institutele pentru ocrotirea sănătăţii au sarcina ca în decurs de 12 ani să pregătească 400 de mii de medici specialişti în medicina tradiţională chineză.

● In semestrul I al anului 1956, exportul de mărfuri industriale a crescut de peste două ori. Mărfurile chineze sînt exportate în 53 de ţări, între care U.R.S.S., ţările de democraţie populară, Anglia, India, Indonezia, Egipt şi altele.

Pe calea industrializării

PAŞII revoluţiei chineze

In epoca statoreactorului supersonic, nimic nu este mai relativ pe lumea aceasta decît noţiunea de viteză. In fiecare an, dacă nu chiar zilnic, mecanica infirmă o viteză considerată maximă cu un an sau cu o zi înainte ca să impună o alta, la fel de efemeră ca cea precedentă. Ne-am obişnuit cu această goană a recordurilor.

Dar aplicată la viaţa socială, la mersul ascendent al societăţii, niciodată nu am avut asemenea revelaţii asupra noţiunii de viteză ca în aceste zile cînd s-a desfăşurat Congresul cu adevărat istoric al partidului care, de 35 de ani, conduce revoluţia chineză. China, acest continent, dă întregii omeniri, cu o simplicitate şi o modestie unică, o lecţie măreaţă asupra ritmului de creştere de la feudalism la socialism. Cei şapte ani scurşi de la naşterea Republicii Populare constituie o asemenea arvună a socialismului, încît timpul se răsuceşte uluit, nemai recunoscîndu-şi cadenţele. E adevărul adevărat: paşii revoluţiei chineze în ultimii 7 ani au stabilit ultimul record mondial de viteză.

Ce ştiam noi, cu ani şi ani în urmă, despre China? Puţine, ruşinos şi inadmisibil de puţine lucruri. Reproduceri de stampe îndoielnice şi literatura lui Pearl S. Buck erau principalii furnizori ai imaginaţiei noastre. Aveam o vagă imagine despre o populaţie excepţional de mare, ştiam mai mult sau mai puţin tulbure că alfabetul, hîrtia şi creşterea viermilor de mătase erau lucruri cunoscute acolo de mai multe mii de ani; asociam siluetele specifice ale pagodelor cu preceptele filozofiei stoice a lui Confucius; suprapuneam costumele fabuloase ale mandarinilor — mătăsuri în falduri mari — obiceiului curios al bărbaţilor de a-şi împleti părul în coadă; datele despre marele zid chinezesc le vărsam în cîteva poveşti despre Cerescul Fiu al Soarelui, împăratul din cutare dinastie. Cam atît. De la spătarul Milescu încoace pînă în primii ani de după al doilea război mondial, care au premers călătoriilor lui Bogza, Călinescu, Galan, Camilar, Petru Dumitriu şi ale altora, un imens gol al informaţiei ne-a depărtat de realitatea chineză. Cînd legăturile stabile, întărite de prietenie, au apărut, am deschis ochii mari, mari de tot: am aflat că populaţia cuprinde 600 de milioane, că scrierea chineză trece treptat, printr-o reformă extraordinară, de la ieroglife la scrierea fonetică, am văzut că pagodele se înalţă graţios deasupra unui pămînt pe care sînt călăuzitoare concepţiile marxist-leniniste, că îmbrăcămintea cotidiană a miniştrilor şi demnitarilor este o tunică sobră, încheiată pînă la gît, că nu numai bărbaţii, dar şi femeile preferă părul tuns scurt, că relicvele marelui zid se păstrează cu sfinţenie şi că forul suprem de conducere al statului este Adunarea Reprezentanţilor Populari din întreaga Chină. Tot ce ştiusem s-a răsturnat cu capul în jos. Ce-i drept, nu ştiusem mare lucru, dar chiar cei cu mult mai documentaţi s-ar fi frecat la ochi. Nu e de mirare: în China se petrecuse o revoluţie.

La proporţiile Chinei, la toate dimensiunile ei spaţiale, temporale, etnografice, — revoluţia nu putea fi decît gigantică. Citiţi rapoartele Congresului al 8-lea al Partidului Comunist Chinez. Cuprind cîteva pagini de ziar şi se citesc cu interes palpitant. Intîi te copleşesc cîteva cifre. Ele anunţă, în limbajul lor laconic şi expresiv dezvoltarea intensă a industriei grele, vestesc că 110 milioane de gospodării ţărăneşti au îmbrăţişat cauza socialismului, că masele de meşteşugari au înălţat şi ele steagul cooperaţiei, că întreprinderile de stat-particulare — formă specifică tranzitorie a revoluţiei chineze — s-au extins foarte mult şi că, în linii mari transformările socialiste petrecute în cursul actualului cincinal, au cucerit victorii hotărîtoare. Senzaţional: cele mai multe dintre aceste transformări istorice s-au petrecut începînd din vara anului 1955. Iar înfăptuirea reformei agrare durase trei ani!

Cu cît reflectezi mai mult asupra acestei revoluţii, cu atît eşti mai zguduit. Trei ani pentru a trezi sutele de milioane de ţărani, pentru a-i hotărî să-şi scuture exploatarea feudală, pentru a-i învăţa ca, alungîndu-i pe moşieri, să-şi împartă pămînturile. Şi apoi, după o foarte scurtă tranziţie, deschiderea largă a porţilor cooperativizării. Şuvoaiele de oameni rup zăgazurile vechilor relaţii de proprietate şi trec în albia socialismului, firesc, masiv, organizat. Marşul revoluţiei chineze! Cei care au văzut din tribuna pieţii centrale Tien-An-Men o manifestaţie la Pekin spun că nu există ceva cît de cît asemănător exploziei de bucurie a poporului la demonstraţia de 1 Octombrie. Ii cred. Cu o asemenea precipitare a ritmului de socializare a agriculturii, nu poţi să nu-i crezi.

Citiţi rapoartele Congresului şi pentru ca să cunoaşteţi istoria revoluţiei, şi pentru ca să înţelegeţi în ce constau cheile succeselor ei. Intîi, o excepţională fermitate. 35 de ani de revoluţie chineză înseamnă mii de meandre, de răgazuri, de retrageri, de vremelnice înfrîngeri. Inseamnă marele marş, asedii şi regrupări de forţe care, relatate, ar umple cu uşurinţă multe volume de proporţiile enciclopediei. Şi totul străbătut de o viziune unică, luminat de un fel precis şi atins din etapă în etapă.

In al doilea rînd—perseverenţa. Leagănul revoluţiei chineze a putut fi întîi o provincie cu cîteva zeci de mii apoi cu cîteva zeci de milioane de oameni: armata populară a putut fi la un moment dat, în urma trădărilor şi a greşelilor, zdrobită în proporţie de 90 la sută; cauza comunismului a putut fi ameninţată cu moartea pe pămîntul chinez, prinsă între nicovala gomindanistă şi ciocanul imperialismului japonez. Cu toate acestea perseverenţa revoluţiei a trecut peste toate, pînă cînd ultimul soldat ciankaişist a fost aruncat în mare. Şi în tot acest timp, cu aceeaşi perseverenţă, ţăranului i se explica că moşierul nu are sprijinul zeilor, ostaşul roşu, mărşăluind în coloană, învăţa literele unui alfabet simplificat, scrise pe o tăbliţă prinsă pe raniţa camaradului din faţa lui, fetele (ale căror bunice îşi torturaseră picioarele în feşe şi fuseseră vîndute în ceainării la 14 ani), învăţau acum sudura sau şofajul; China întreagă se pregătea să se transforme din temelii.

In al treilea rînd — maleabilitatea. In desfăşurarea revoluţiei există particularităţi foarte puternice: burghezia naţională este aliată clasei muncitoare şi ţărănimii. Citind rapoartele Congresului rămîi cucerit de fineţea şi complexitatea relaţiilor pe care Partidul Comunist le întreţine cu categoriile diverse de capitalişti. Coeziunea prin luptă, metodele variate de reeducare, — mergînd de la cursuri politice pînă la constrîngere, — unitatea de front şi rezervele de clasă, toate acestea formează un asemenea tablou complicat şi armonios cum numai creierul unui partid leninist putea să conceapă. O puternică infirmare a dogmatismului şi rigidităţii — iată ce sînt documentele Congresului al 8-lea. O dovadă mai mult, strălucită, că revoluţiile nu se importă, că principiile se încarnează în forme originale, proprii ţării respective, deşi ireductibile în esenţă.

In al patrulea rînd — modestia. E poate trăsătura cea mai copleşitoare dintre toate. După asemenea succese realizate în numai şapte ani, retrospectiva se face la acest ton sobru. această pondere în aprecieri, acest simţ autocritic de înaltă ţinută. Cînd China îşi recunoaşte înapoierea industrială aceasta înseamnă de fapt că ea şi-a fixat obiectivele concrete pentru atingerea nivelului ţărilor cele mai înaintate din lume, şi le va îndeplini cu siguranţă. Deşi paşii grăbiţi ai Chinei Populare se aud cu uşurinţă la antipod, ea apără doar ceea ce i se cuvine unei ţări, mari sau mici, indiferent: recunoaşterea suveranităţii, neamestec în afacerile interne, un loc în Organizaţia Naţiunilor Unite. Asia întreagă stă cu ochii înspre China cea nouă, dar această mare putere, strîngînd mîna vecinilor ei, nu o striveşte niciodată. Amintirea luptei voluntarilor chinezi pentru apărarea libertăţii coreene va rămîne neştearsă în memoria omenirii. In această ţară a modestiei, criticile şi semnalele de alarmă la adresa unora, care ici şi colo s-au lăsat îmbătaţi de victorii, constituie ceva obişnuit.

Nu vom înţelege niciodată sensurile şi implicaţiile profunde ale revoluţiei chineze dacă nu vom medita serios la această simplă îmbinare de termeni: linia maselor. *Aşa cum a explicat-o Den Siao-pin la Congres, linia maselor constă în următoarele:* „Pe de o parte, se recunoaşte că masele populare trebuie să se elibereze singure, iar pentru partid întreaga sarcină constă în a le sluji din toată inima şi cu tot devotamentul, rolul conducător al partidului în ceea ce priveşte masele populare constă tocmai în a le indica în mod just direcţia luptei, a le ajuta pe ele însele să treacă la acţiune, să ducă lupta şi să-şi creeze o viaţă fericită". *De aci obligaţia comunistului de a fi nemijlocit în contact cu poporul, de a culege părerile şi observaţiile nesistematizate ale poporului, de a le studia, a le sistematiza şi generaliza, redîndu-le apoi din nou poporului pentru ca acesta să le apere şi să le traducă în viaţă, acest proces formînd un ciclu fără sfîrşit.*

Astfel, cei 10 milioane de comunişti chinezi nu pot face greşeli cu adevărat mari. In jurul lor stă poporul cu sutele lui de milioane. Planurile comuniştilor chinezi au temelii de granit.

In istoria milenară a Chinei, anul 1956 va rămîne o dată memorabilă. Omenirea a văzut China în marş. Cu paşi mari, elastici, agili şi fermi. Drumurile ei îi aparţin, experienţa sovietică pe care o soarbe îi grăbeşte mersul şi cu ochii spre ea alte popoare nu vor întîrzia să pornească.

Forţa de atracţie a Chinei sporeşte an de an în fluiduri concentrice care au şi ajuns pînă departe. Dorinţa de a cunoaşte China se indentifică de la un moment dat cu dorinţa de a surprinde istoria în mişcare căci ţi se oferă un film infinit mai valoros decît o simplă suită de instantanee.

N-am fost încă niciodată în China.

Jur că nu voi muri înainte s-o văd.

ŞTEFAN IUREŞ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7.60.10. Secţia ştiri sport. Tel. 7.06.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS - 3152 - 52